

24. ČÍSLO / VI. ROČNÍK

6,- Kč (7,- Sk)

14. ČERVNA 1998

Z obsahu:

**Duch svatý
ve Vtělení**

Jan Pavel II.
při generální audienci
27. 5. 1998
– strana 2 –

**Slavnost
Nejsvětějšího
Srdce Ježíšova**
– strana 4 –

**Neposkvřené Srdce
Panny Marie**
– strana 5 –

**Sestra Restituta
Kafková**
– strana 6 –

**Když vyvybledne
nebe, nejsou
povolání**
Kardinál Joachim
Meisner
– strana 7 –

**Kardinál John
Henry Newman**
Promluva kardinála
Daly 20. února 1998
– strana 8 –

O svatém přijímání
Urážky, kterých se
Ježíši dostává
nehodným svatým
přijímáním
– strana 9 –

Duch svatý ve Vtělení

Ježíš je spojen s Duchem svatým již od první chvíle své existence v čase. Připomíná to nicejsko-cañhradské vyznání víry: Et incarnatus est de Spiritu Sancto ex Maria virgine (Skrze Ducha svatého přijal tělo z Marie Panny). Víra církve v toto tajemství se zakládá na Božím slovu. Anděl Gabriel ohlašuje Marii: Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto i tvé dítě bude svaté a bude nazváno Syn Boží (Lk 1,35). I Josefovi je řečeno: Dítě, které počala, je z Ducha svatého (Mt 1,20).

Dech, který oživuje

Díky přímému zásahu Ducha svatého se uskutečňuje ve Vtělení svrchovaná milost, *milost sloučení* lidské přirozenosti s osobou Slova. Toto spojení je **pramenem každé další milosti**, jak vysvětluje sv. Tomáš (S. Th. III, q 2, a 10–12; q. 6 a. 6 q7, a 13).

K hlubšímu pochopení úlohy Ducha svatého v události Vtělení je třeba se vrátit k údajům, jež nám poskytuje Boží slovo.

Sv. Lukáš tvrdí, že Duch svatý sestupuje na Marii jako *moc shůry*, která ji zastíňuje. Ze Starého zákona víme, že kdykoliv Bůh rozhodne, aby vznikl život, působí skrze *moc svého stvořitelského dechu*. Hospodinovým slovem *vznikla nebesa, dechem jeho úst pak všechny jejich zástupy* (Ž 33,6). To platí pro každou živou bytost do té míry, že kdyby Bůh svého Ducha a svůj dech stáhl zpět k sobě, tu by všechno tvorstvo rázem vyhynulo a člověk by se obrátil v prach (Job 34,14n). Bůh dává svému Duchu zasahovat především ve chvílích, v nichž Izrael zakouší neschopnost pozvednout se jen svou vlastní silou. Napovídá to prorok Ezechiel v dramatickém vidění nedozírného údolí plného lidských koster:

Vstoupil do nich Duch a oni ožili a postavili se na nohy (Ez 37,10).

Ježíšovo početí z Panny je největší dílo Ducha svatého v dějinách stvoření a spásy (Dom. et viv. 50). V této udá-

losti milosti je oplodněna Panna. Žena vykoupená od okamžiku svého početí zrodí Vykupitele. Tak se **připravuje nové stvoření a zahajuje nová a věčná úmluva**: začíná žít Člověk, který je Boží Syn. Nikdy předtím nebylo řečeno, že by Duch svatý sestoupil přímo na ženu, aby ji učinil matkou. Když dochází v dějinách Izraele k zázračným zrozením, pak se Boží zásah, pokud se o něm hovoří, vztahuje na dítě, které se má narodit, a nikoliv na matku.

Původce účasti na Božím životě

Ptáme-li se, za jakým cílem Duch svatý uskutečnil Vtělení, Boží slovo nám odpovídá souhrnně v druhém listu apoštola Petra, že se tak stalo, abychom *měli účast na božské přirozenosti* (2 Pt 1,4). Sv. Irenej z Lyonu vysvětluje: *Vždyť to je důvod, proč se Slovo stalo člověkem a Syn Boží synem člověka. Aby člověk tím, že vstupuje do společenství se Slovem a přijímá tak Boží synovství, stal se synem Boha.* (Proti bludařům 3,19,1). Stejnou pozici zastává sv. Atanáš: *Když Slovo sestoupilo na Pannu Marii, Duch vstoupil do ní společně se Slovem. V Duchu si Slovo vytvořilo tělo a přizpůsobilo je pro sebe, protože chtělo skrze ně sjednotit celé stvoření a přivést je k Otci* (Ad Serap. 1,31).

Tato tvrzení pak přejímá sv. Tomáš: *Jelikož jednorozený Boží Syn chtěl, abychom měli účast na jeho božství, přijal*

naši lidskou přirozenost, aby tím, že se stal člověkem, učinil lidi bohy (Posc. 57 In festo Corp. Christi, 1), to znamená skrze milost spoluúčastníky jeho božské přirozenosti.

Tajemství Vtělení zjevuje úžasnou Boží lásku, jejímž svrchovaným zosobněním je Duch svatý, neboť on je **Boží Lásky jakožto osoba, Osoba-Láska**: *V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal svého jednorozeného Syna, abychom skrze něho měli život* (1 J 4,9). Boží sláva se zjevuje ve Vtělení daleko více než v kterémkoli jiném díle.

Plným právem zpíváme v Gloria: *Chválíme tě, velebíme tě, dobrořečíme ti... vzdáváme ti díky pro tvou velikou slávu*. Tato slova mohou platit zvláště o působení Ducha svatého, který je nazýván v prvním listu apoštola Petra *Duchem slávy* (1 Pt 4,14). Jde o slávu, která je **ryzím darem**. Nespočívá v tom, že by něco brala nebo přijímala, nýbrž pouze a jen v tom, že dává. Tím, že nám Otec dává svého Ducha, který je pramenem života, zjevuje svou slávu a zviditelňuje ji v našem životě. V tomto smyslu tvrdí sv. Irenej, že *Boží slávou je živý člověk* (Proti bludařům IV, 20,7).

Pokorná moc Lásky

Snažíme-li se nyní vidět trochu blíže, co z tajemství Ducha nám zjevuje událost Vtělení, můžeme říci, že nám především ukazuje, že on je **dobrotivou Boží mocí, která plodí život**.

Moc, která *zastíní Marii*, připomíná mrak Hospodinův, který zahalil stan na poušti (srov. Ex 40,34) nebo který naplnil chrám (srov. 1 Kr 8,10). Je to tedy přátelská přítomnost, spásonosná blízkost Boha, který přichází, aby uzavřel smlouvu lásky se svými dětmi. **Je to moc ve službě lásky, která se rozvíjí ve znamení pokory**. Nejenže inspiruje pokoru Marie, služebnice Páně, ale sama

tak říkajíc se za ní skrývá do té míry, že nikdo v Nazaretě nemůže ani tušit, že to, *co počala, je z Ducha svatého* (Mt 1,20). Sv. Ignác Antiošský úchvatně vyjadřuje toto paradoxní tajemství: *Knižeti tohoto světa zůstalo skryto jak Mariino panenství i její porod, tak také smrt Páně. To jsou tři nejvyšší tajemství, která se naplnila v tichém Božím mlčení* (Ad Eph. 19,1).

Život a posvěcení – dar Ducha svatého

Tajemství Vtělení viděné z hlediska Ducha svatého, který je způsobil, vrhá světlo i na tajemství člověka.

Jestliže totiž Duch působí jedinečným způsobem v tajemství Vtělení, je také **přítomen u vzniku každé lidské bytosti**. Naše bytí je přijaté bytí, je to skutečnost (Bohem) vymyšlená, milovaná a darovaná. Vývoj není schopen vysvětlit vznik lidského pokolení, stejně jako nestačí pouhá biologická kauzálnost rodičů sama vysvětlit zrození dítěte. Jedině v transcendenci svého působení, při plném respektování »druhotných příčin«, Bůh tvoří nehmotnou duši nové lidské bytosti a uděluje jí životodárný dech skrze svého Ducha, který je Dárce života. **V každém dítěti je tedy nutno vidět a přijímat dar Ducha svatého**.

I čistota celibátu a panenství je zvláštním odleskem oné lásky, která je *nám vylita do srdce skrze Ducha svatého* (Řím 5,5). Duch, který dal Panně Marii účast na božské plodnosti, zajišťuje i těm, kteří zvolili celibát či panenství pro nebeské království, hojné potomstvo v rámci duchovní rodiny, tvořené těmi, *kteří se nenarodili z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, nýbrž z Boha* (J 1,13).

Bolletino Vaticano
Mezititulky a zvýraznění
redakce Světla

Hřích a odpuštění

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

**Muselo jí být mnoho odpuštěno,
když nyní prokazuje tolik lásky**

Dar Božího slova, který ti dnes matka Církev předkládá, ti pomůže nahlédnout blíže do velikého tajemství, jaké představuje hřích. Pros Ducha svatého, aby tě při dnešním zamyšlení oprostil od sebelásky, která by ráda zamlžila tvůj zrak i sluch, a obdařil tě naopak odvahou hledat správnou odpověď na správnou otázku.

Poslouchej pozorně, co říká Hospodin ústy proroka Davidovi, který těžce zhřešil. Ačkoliv jej zahrnul tolika dobrodiními, David neváhá prolít nevinnou krev, aby ukojil svou hříšnou touhu. Každému hříchu předchází nevděčné přehlížení hodnoty Božích darů. To, co je hříšné, se jeví jako přitažlivé teprve tehdy, když se otočíš zády ke štědrosti svého nejvyššího Dobrodince. Nevděčnost hřích nejen provází, ale již předchází.

Dobře si však uvědom další okolnost. Hospodin *odpouští Davidův hřích*, ale důsledky zlého skutku budou trvat i nadále: *Již nikdy se nevzdálí meč od tvého domu*. Ačkoliv nám byl odpuštěn Adamův hřích, nevrátili jsme se do ráje. Ani tvůj hřích se nikdy netýká pouze tebe. Podobně jako David hříšným skutkem působí širší zlo, které tu zůstává, takže *nepřátelé znevažují Hospodina* ⁽¹⁾. Boží velkodušnost nesměřuje k tomu, abys bral odpuštěný hřích na lehkou váhu. Naopak. Skutečně účinné lítosti budeš schopen teprve tehdy, až opravdu nahlédneš do nesmírné propasti zla, kterou znamená každá tvoje vzpoura.

To je právě smysl lekce, kterou ti Pán připravuje v domě farizea Šimona. Neboj se vstoupit dovnitř. Když vpustili vykřičenou hříšnici, dovolí vstoupit i tobě. Spěchá sem, jakmile se dověděla o Ježíšově přítomnosti. Tak se chová jediné milující srdce. Pozoruj s úctou její neobvyklé chování. Dříve než mohla použít svou vzácnou masť, rozplakala se tak hořce, že její slzy stékají na Ježíšovy nohy, které chtěla zulíbat. Nemá, čím by je utřela, činí tak svými rozpuštěnými vlasy. Jaké vyznání bez jediného slova!

Hostitel však má málo pochopení pro tuto nečekanou scénu. Z jeho smýšlení po-

znáváš, proč si vlastně pozval Ježíše. Chtěl se utvrdit v přesvědčení, že tohoto Mistra a jeho slova není třeba brát až tak vážně. Ve způsobu, jakým Pán přijímá službu veřejné hříšnice, vidí dostatečné ospravedlnění, že se k Ježíšovi nezachoval jako k Božímu proroku, ba že svému hostu ani neprokázal to, co se sluší. UVědom si, jak velice se můžeš při svých sebeomluvách a posuzování druhých mýlit právě tehdy, když se ti zdá, že se konečně potvrzuje tvoje mínění. Farizej se nesnaží poznat Ježíše, protože nezná sám sebe. Kdo nevnímá dostatečně svou hříšnost, nepotřebuje Spasitele.

Poděkuj Ježíši za jeho svrchovaně taktní a velice výmluvné poučení, které je adresováno i tobě. Po čem se pozná opravdová kajicnost? Ne podle toho, že pomínuly výčitky a neklid duše, ale jedině podle toho, že **vzrostla tvoje láska**. Odpuštění nespočívá v nivelizaci hříchu, naopak, v hlubokém uvědomění si jeho zvrácenosti a hrůzných důsledků. Nemůžeš ocenit hloubku Božího milosrdenství, jestliže si nejsi vědom hloubky zla, které představuje a působí každičký hřích. Odpuštění znamená uklidnění: nic se nestalo, ale naopak, opravdové doznání toho, co se stalo; a stalo se něco opravdu strašného, a my jsme, nehyneme jen díky tomu, že Boží dobrota je ještě větší než zloba našeho hříchu. Na **propast zla** odpovídá Bůh **propastí milosrdenství**, aby toto zlo proměnil na **propast lásky**.

Kdo je to, že takto odpouští hříchy? Odpověz přítomným, s kým to sedí u jednoho stolu. Vysvětlí jim však, že jeho blahodárná přítomnost nemůže být prospěšná těm, kteří odmítají uznat jeho božskou totožnost.

Tuto hříšnici zachránila víra v Ježíše. UVěřit v Ježíše Krista neznamená zbavit se pocitu viny, ale přijmout bezvýhradně jeho slovo a vykročit s rozhodností na zcela novou cestu, jeho cestu: *Spolu s Kristem jsem ukřižován*. Co nyní dělají ti mnozí, které Ježíš uzdravil od ďábla? Vytrvale jej následují a slouží mu, starají se o něho a o jeho družinu ze svých prostředků. Našli nový smysl svého života. To je jediná odpověď, jakou i ty můžeš dát Božímu Synu, *který k tobě pojal lásku a obětoval se za tebe. Nepohrdej Boží milostí*.

Brar Amadeus

⁽¹⁾ 2 Sam 12,14

Liturgická čtení

1. čtení – 2 Sam 12,7–10,13

Nátan řekl Davidovi: „Tak praví Hospodin, Bůh Izraele: Já jsem tě pomazal za krále nad Izraelem a já jsem tě vysvobodil ze Saulovy ruky. Dal jsem ti dům tvého pána i jeho ženy, dal jsem ti dům Izraele a Judy. Kdyby to bylo málo, cokoli jiného bych ti přidal.

Proč jsi pohrdl Hospodinovým slovem, že jsi učinil, co je zlé v jeho očích? Chetitů Uriáše jsi zabil mečem a jeho ženu sis vzal za manželku, zabil jsi ho mečem Ammonových synů. Proto se již nikdy nevzdálí meč od tvého domu za to, že jsi pohrdl Hospodinem, když jsi vzal manželku Chetity Uriáše a udělal ji svou ženou.“

David řekl Nátanovi: „Zhřešil jsem proti Hospodinu!“ Nátan Davidovi odpověděl: „I Hospodin ti odpouští hřích, nezemřeš!“

2. čtení – Gal 2,16.19–21

Bratři!

Víme, že člověk je uznán za spravedlivého jen tehdy, když uvěří v Ježíše Krista, a ne když dělá skutky, jak je nařizuje Zákon. Z toho důvodu jsme přijali víru v Ježíše Krista. Tak jsme byli uznáni za spravedlivé proto, že jsme uvěřili v Krista, ne proto, že jsme dělali skutky Zákona. Pro skutky Zákona nebude žádný člověk uznán za spravedlivého.

Vždyť skrze Zákon jsem Zákonu umřel, abych žil pro Boha. Spolu s Kristem jsem ukřižován. Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus. Avšak tento život v těle žiji ve víře v Božího Syna, protože on mě miloval a za mě se obětoval. Já nepohrdám Boží milostí. Kdyby se totiž k ospravedlnění docházelo zachováváním Zákona, pak by Kristus umřel nadarmo.

Evangelium – Lk 7,36–8,3

Jeden farizeus pozval Ježíše k jídlu. Vešel tedy do domu toho farizea a zaujal místo u stolu. V tom městě žila jistá žena, byla to hříšnice. Když se dověděla, že je u stolu v domě toho farizea, přinesla alabastrovou nádobu drahocenného oleje, přistoupila zezadu k jeho nohám a rozplakala se; slzami mu začala smáčet nohy a vlastními vlasy je utírat. Líbala je a mazala drahocenným olejem.

Když to viděl farizeus, který ho pozval, pomyslel si: „Kdyby to byl prorok, poznal by, kdo a jakého druhu je ta žena, která se ho dotýká, že je to hříšnice!“

Ježíš mu na to řekl: „Šimone, rád bych ti něco pověděl.“

On na to: „Jen mluv, Mistře!“

Pokračování na str. 4

Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

2. vatikánský koncil (1962-1965) dává v konstituci o posvátné liturgii tento pokyn: *Pozornost věřících je třeba zaměřit především na svátky Páně, jež jsou oslavou jednotlivých tajemství spásy během roku* (SC 108). K těmto tajemstvím spásy patří také **slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova**. K Bohu, který se zjevil v Ježíši Kristu, se obrací prosba o spásu a naději na vykoupení: *Nepřehlížež své dědictví, které sis vykoupil z Egypta. Vyslyš mou prosbu a slituj se nad svým podílem, obrať náš zármutek v radost, abychom zůstali naživu a opěvovali tvé jméno, Hospodine. Neumlčuj ústa těch, kdo tě chválí* (Est 4, 17g–h).

Tato naléhavá prosba, která je časově neomezeným a ustavičným voláním Církve, obrací se na věčného Boha. Tento náš Bůh dal definitivní odpověď ve svém jednorozeném Synu Ježíši Kristu. Boží láska, která našla svůj výraz v Ježíši Kristu, na-

bádá naše srdce, aby se otevřela v bezmeznou důvěru této lásce. Slavnost Srdce Ježíšova představuje nám Ježíše Krista jako souhrn Boží lásky k lidem.

Ve druhém čtení k této slavnosti z listu apoštola Pavla Efeským se hovoří o nitru člověka (Ef 3, 16). V nitru člověka je osloven střed jeho bytosti, jeho srdce. Písmo svaté nás poučuje, že pro člověka a tento svět nejsou rozhodující bystrost jeho rozumu a síla jeho vůle, nýbrž především síla srdce.

Biskup Reinhold Stecher napsal ve svém pastýřském listu z r. 1996: »Před krátkou dobou jsem slyšel, že byla učiněna pozoruhodná zkušenost s novorozenci, kteří musejí být po předčasném porodu chováni v inkubátoru: do inkubátoru se přenášel tlukot srdce matky. Ukázalo se, že tento zvuk tlukoucího matčina srdce má velmi pozitivní vliv na vývoj dítěte. U nás ... by se mělo stát něco podobného. Potřebujeme

slyšet tlukot Srdce milovaného Spasitele, od něhož jsme často odděleni jakožto povrchní a hříšní lidé, kteří ještě nedozráli k plnosti víry. V Ježíšově Srdci slyšíme nevnitřnější orgán božského života, vnímáme puls koloběhu milosti, ten nejvlastnější motor všehomíra. Jako velký vysílač posílá své poselství každému člověku i celému světu: „Bůh chce, aby každý člověk byl zachráněn...“

A toto poselství je pro nás věřící oporou, pro pochybující tichou výzvou, pro hledající směrovku, která ukazuje směr... Bijící Ježíšovo Srdce... by mělo změnit puls našeho života. U proroka Ezechiela čteme slova: *Vložím do vás nové srdce. Odejmu z vaší hrudi srdce z kamene a dám vám srdce z masa...* Jinými slovy: V duchu Ježíšova Srdce bychom se měli stát srdečnějšími lidmi. To je dnes navýsost aktuální.

Technická exploze v oblasti lidské komunikace přináší nesčetné výhody, ale vůbec ne více tepla a lidštějších vztahů. Fax a internet nevytvářejí ještě atmosféru lidské sounáležitosti. Ve světě, ve společnosti

v národě, v rodině i v Církvi potřebujeme více srdce. To začíná již v silničním provozu, kde často převládá prastará lovecká vášeň a bezohlednost, zasahuje to klima podniků a konferenčních jednání a tento duch proniká až do rodin a vzájemných vztahů. Je velká poptávka po skutečném srdci.«

V tomto smyslu rozumíme prosbě, kterou vyslovujeme v litanii k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu: *Přetvoř naše srdce podle Srdce svého!* ☩

Liturgická čtení – Pokračování ze str. 3

„Jeden věřitel měl dva dlužníky. První mu byl dlužen pět set denárů, druhý padesát. Když neměli čím dluh splatit, oběma odpustil. Kdo z nich ho tedy bude mít více rád?“

Šimon mu odpověděl: „Mám za to, že ten, komu odpustil více.“ Řekl mu: „Správně jsi usoudil.“

Obrátil se k ženě a řekl Šimonovi: „Vidíš tuto ženu? Vešel jsem do tvého domu. Vodu na umytí nohou jsi mi nedal, ona však mi nohy skropila slzami a utřela svými vlasy. Nepolíbil mě na pozdrav, ona však od té chvíle, co jsem vešel, mi nepřestala líbat nohy. Nepomazala mi olejem hlavu, ona však mi drahocenným olejem pomazala nohy. Proto ti říkám: Muselo jí být odpuštěno mnoho hříchů, když mně nyní prokazuje tolik lásky. Komu se odpouští málo, málo miluje.“

Jí pak řekl: „Jsou ti odpuštěny hříchy.“ Ostatní hosté si začali sami u sebe říkat: „Kdo je to, že i hříchy odpouští?“

On však řekl ženě: „Tvá víra tě spasila. Jdi v pokoji!“

Potom chodil od města k městu, od vesnice k vesnici a kázal a hlásal radostnou zvěst o Božím království. Bylo s ním dvanáct (apoštolů) a některé ženy, které byly uzdraveny od zlých duchů a nemocí: Marie, zvaná Magdalská, z které vyšlo sedm zlých duchů, dále Jana, manželka Herodova správce Chuzy, Zuzana a mnoho jiných, které se o ně staraly ze svého majetku.

Eucharistické Srdce Ježíšovo

Na některých místech se ve čtvrtek po slavnosti Ježíšova srdce slaví svátek Eucharistického Srdce Ježíšova.

Papež Lev XIII. (1878-1903) zřídil v kostele sv. Jáchyma v Římě **Arcibratrstvo Eucharistického Srdce Ježíšova**. Benedikt XV. (1914-1922) podporoval úctu Eucharistického Srdce.

Papež Pius XII. (1939-1958) věnuje ve své encyklice o Nejsvětějšímu Srdci Ježíšově jednu kapitolu kultu Eucharistického Srdce našeho Spasitele.

Teologickým obsahem tohoto svátku je **smírná úcta Srdce Ježíšova**, zvláště pokud jde

o zneuctívání Eucharistie svatokrádežemi a neuctivým svatým přijímáním. Doporučuje se věnovat jednu hodinu dne Ježíšovu Srdci modlitbou a sebezobětováním ve spojení s Božským Srdcem Páně. *Pro Boží milosrdenství vás prosím, přinásejte sami sebe v oběť živou a svatou a Bohu milou. To ať je vaše duchovní bohoslužba* (Řím 12,1).

Při úctě Eucharistického Srdce Ježíšova jde o živou víru v Boží lásku, která se v Kristu darovala lidem a která se dále ustavičně daruje především v Eucharistii. Jde o vnitřní osobní usebranost v modlitbě ☩

Neposkvrněné Srdce Panny Marie

^o Kéž Bůh splní tuto prosbu, aby platilo: *Od něho pochází to, že jste spojeni s Ježíšem Kristem, který se stal pro nás Boží moudrostí, spravedlností, posvěcením a vykoupením* (1 Kor 1,30). Úcta k Srdci Ježíšovu je zakotvena v hloubi katolické zbožnosti, vede nás do samého centra křesťanství a lidství. Probodené Srdce Ukřižovaného (J 19,34) je apelem na šlechtnost našeho srdce: aby byl všední den prosycen úctou a láskou k Bohu a láskou k bližním; neboť Ježíšova oběť nám otevřela Boží Srdce. Z probodeného Srdce Ježíšova *pramení svátosti Církve a všichni jsou pozváni, aby přicházeli a s radostí čerpali milost a spásu* (Preface této slavnosti).

»Jen když se přibližujeme k jeho svatému lidství s nejvyšší úctou a usebraností, můžeme doufat, že uslyšíme hlas Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a pochopíme nevýslovnou svatost jeho výroků.« (D. von Hildebrand)

Podle Directorium spirituale, Řezno

Překl. -Iš-

^o a rozjímání o osobě Ježíše Krista, jehož láska k Otci a k lidem se naplnila na kříži a sdělila se nám znamením probodeného Srdce.

Jde o důvěryplné čerpání ze zdroje života, který má střed v Eucharistii.

Úcta k Eucharistickému Srdci je odpovědí, ve které se člověk dává v hloubi srdce Božskému Srdci, aby v síle a ve spojení s Ježíšem v Eucharistii sloužil bratřím a sestrám.

Úcta k Eucharistickému Srdci Ježíšovu vede do samého středu a hloubky katolického života a ústí do chvály věčného Boha: *Zazpívám svému Bohu novou píseň; Pane, ty jsi veliký ve své slávě. Jsi obdivuhodný ve své síle, nikdo se ti nevyrovná. Tobě musí slou-*

Když vyhlásil Jan Pavel II. Mariánský rok (1987-88), chtěl nás přivést také k tomu, abychom rozjímali o základech úcty k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Je ještě mnoho katolíků, kteří jsou k této úctě lhostejní, nebo ji dokonce odmítají.

Nejstarší modlitba k Srdci Panny Marie pochází od *Eckberta ze Šenova*. Byl to opat tamnějšího benediktinského kláštera v blízkosti St. Goarhausenu na Rýně. Zemřel v r. 1184. Velkým mariánským cítelem byla také *sv. Herman Josef*, mnich kláštera Steinfeld v Eifelu (+1241).

K nejvýznamnějším raným mariánským cítelkám patří *sv. Mechthilda* (+1299) a *sv. Gertruda Velká* (+1302), velké mystičky z benediktinského řádu. Také *sv. Brigita Švédská* stojí za zmínku (+1373). Z těchto ohnisek mariánské úcty středověku se rozšířila úcta k Srdci Panny Marie po Evropě, avšak byla později v době reformace potlačena.

žít všechno stvoření. (Jud 16,13f).

Ve zvláštní osobní prosbě sestavil sv. Alfons Maria Ligouri tuto modlitbu:

Dovol mi, abych dnes mluvil o Tobě, o milujícím Srdci mého Ježíše, ze kterého pramení všechny svátosti, především pak svátost lásky. Přeji si, abych Tě tak ctil a velebil, jako Ty svou přítomností ve své Svátosti ctíš a velebiš svého Otce.

Denní modlitba: *Pane Ježíši Kriste, z lásky k nám lidem jsi ustanovil Eucharistii a kněžství. Dej, ať milujeme Tvé dobrotivé Srdce a důstojně přijímáme Tvé dary. Prosíme o to tebe, který v jednotě s Otcem a Duchem svatým žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.*

-ar-

Nový impuls k rozvoji této úcty dal sv. *Jan Eudes* (1601-1680), velký lidový misionář Francie, který úspěšně obnovil duchovní život v 17. století. Eudes věnoval Srdci Panny Marie první teologické pojednání (»Obdivuhodné Srdce třikrát svaté Matky Boží«) a dosáhl v r. 1648 první liturgické oslavy tohoto svátku s vlastním mešním textem i oficiem. Svátek Neposkvrněného Srdce Panny Marie byl rozšířen na celou církev v letech 1802, 1855 a definitivně pak v r. 1944. Původně se slavil v oktávu svátku Nanebevzetí Panny Marie a měl hodnotu svátku (duplex II. třídy, podobně jako např. svátky apoštolů). V novém liturgickém kalendáři se připomíná Neposkvrněné Srdce Panny Marie pouze jako nezávazná památka v sobotu po pohyblivé slavnosti Božského Srdce Páně (pátek po oktávě Těla a Krve Páně).

O Srdci Panny Marie se zmiňují *evangelia*. U sv. Lukáše čteme, že po návštěvě pastýřů v Betlémě *Maria uchovávala ta slova ve svém srdci* (Lk 2,19). Ve stejné kapitole čteme zprávu o tom, jak Ježíš zůstal o pouti v jeruzalémském chrámě: *Jeho matka to všechno uchovávala ve svém srdci* (Lk 2,35) Při obětování Ježíška v chrámě řekl jí Simeon: *Tvou vlastní duši pronikne meč* (Lk 2,35). Již Origenes říká: »Co má znamenat tato duše? Nic jiného než Srdce.« Jan Eudes nazývá Mariin *Magnificat* velkým otevřením a hymnem jejího Srdce. I v patristické nauce nacházíme krásný příklad: Sv. Augustin píše: »Co by bylo Marii platné, kdyby nenosila Krista spíše ve svém Srdci než ve svém lůně.« (Pl 40 De s. Virginitate)

Když mluvíme o Srdci Panny Marie, nemáme na mysli pouze tělesný orgán, tedy fyziologické srdce, nýbrž hluboký

pramen jejího duchovního života ve spojení s tajemství našeho vykoupení.

Kdo přistupuje k Mariinu Srdci, vstupuje do hlubiny jejího vnitřního života, ve které se sbíhají všechna tajemství, která jsou dána jejím nejvyšším omilostněním, zde mají kořen všechny její ctnosti i její vztah k Nejsvětější Trojici.

Kateřina Emmerichová (+1824) popisuje, jak v jednom svém vidění spatřila na temném nebi rudé Srdce Panny Marie. Jeden svazek paprsků z tohoto Srdce směřoval do probodeného boku Spasitele, druhý dopadal na Církev. Mystička pak s úžasem patřila na to, jak mnoho duší vystupuje po tomto svazku světla, aby skrze Mariino Srdce vstoupili do Kristova boku.

Srdce Panny Marie je zde pro nás, aby změnilo naše srdce, přivedlo zpět hříšné, kteří se vzdálili od Boha, mládež, která se otrávil nevázaností, aby vlašné křesťany vyvedlo z jejich polovičatosti a lidí dobré vůle z jejich malomyslnosti.

Skrze Srdce Mariino k Srdci Ježíšovu!

Ze zah. pramenů přel. -Iš-

Nyní tedy, děti, poslyšte mě! Blahoslavení, kteří dbají mých cest. Slyšte poučení a buďte moudří, neopovrhujte jím. Blaze člověku, který mě poslouchá a který denně bdí u mých dveří a dává pozor u veřejí mé brány. Kdo mě najde, najde život a bude čerpat požehnání od Pána.

(Př 8,32;35: z původních textů mše ke cti Srdce Panny Marie)

Sestra Restituta Kafková

Na vídeňském náměstí Hrdinů, kde před 60 lety Rakušané holdovali Hitlerovi, bude 20. června 1998 blahořečena oběť jeho násilí, řeholní sestra Restituta Kafková, která byla 30. března 1943 popravena.

Podle křestního jména Helena Kafková se narodila v předměstí Brna 1. května 1894. Oba rodiče byli Češi, kteří se několikrát stěhovali za prací, až se r. 1899 usadili ve Vídni, kde se po sedmi letech stali občany města Vídně. Své dětství strávila Helena v české vídeňské dělnické čtvrti v prostředí nižší sociální vrstvy. Jsou zachovány doklady o jejím křtu, prvním sv. přijímání a školní docházce. V patnácti letech začala pracovat jako služebná. Ale jak sama později přiznala, již tehdy toužila stát se řeholní sestrou, a to i přesto, že jednou ocenil katecheta její náboženské znalosti jako pouze »dostatečné«. Její rodiče však byli proti vstupu do kláštera, proto zatím nastoupila do zaměstnání. V r. 1911 prodávala v trafice a o dvě léta později dostala místo jako pomocná sestra v nově zřízené nemocnici.

Uznávaná vrchní sestra

Nemocnici vedly »františkanky od křesťanské lásky«, kterým se podle ulice, kde stál jejich mateřský dům, říkalo »hartmannské sestry«. Na svém novém místě prožívala Helena, která se stala mladou ženou, napětí mezi všedním dnem v nemocnici a mezi duchovním životem řádových sester. Františkánský duch jí imponoval a chtěla vstoupit do tohoto řádu. Rodiče však stále odpírali dát neploleté svůj souhlas. Teprve když se odloučila od své rodiny, vstoupila do kláštera a 23. října 1915 přijala řeholní šat v s ním i řeholní jméno po rané křesťanské mučednici Restitutě. Bylo to v prvním roce 1. světové války. Helena si vytvořila úzký osobní vztah ke

své nové patronce, jejíž ostatky byly uchovávané v jednom poutním chrámu nedaleko Vídně. Že se sestra Restituta bude podobat křesťanské mučednici i tím, že položí za víru svůj život, to tehdy ještě nemohl nikdo tušit. Prošla přísným výcvikem svého řádu. Když byla poslána do oblastní nemocnice v Mödlingu k velmi nepřijemnému chirurgovi, bylo možno na jejím charakteru pozorovat to, co se později stalo pro ni příznačné: uměla být prostřednicí, dokázala se prosadit a také smířovat. Osvědčila svou profesionální zdatnost jako operační a narkotizační sestra, brzy se stala vrchní sestrou a po dobu 23 let byla pravou rukou několika vedoucích lékařů. Časem se prosadil její temperament a v některých situacích nebylo snadné pro spolusestry i pro lékaře s ní spolupracovat. Říkalo se jí »sestra Rezoluta«. Neprosazovala se však zlostně, nýbrž dala se plně do služeb zdravotní péče, jak dosvědčilo mnoho svědků. Pro sestru Restitutu bylo její poslání povoláním a její osobní nasazení pro život pacientů ji proslavilo v celém městě. Sestra Restituta stála oběma nohama v životě, a tak nebylo nic zvláštního, když po obzvláště náročných operacích odešla do místního lokálu na guláš a sklenku piva, aby načerpala nových sil. Současně ji však provázela hluboká františkánská zbožnost. Poslední minuty každého dne trávila vždy před svatostánkem.

Vpád nacistů

Když v roce 1938 bylo Rakousko anektováno k Říši, situace v nemocnici se dramaticky změnila. Nacisté chtěli

hartmannské sestry nahradit stranickými příslušnicemi. Ale jelikož se primář zasadil za své řádové sestry, mohly přece jen v nemocnici zůstat. Ale klima už nebylo rodinné jako dosud a v samotném řádě zavládlo podezřívání. Představené doufaly, že mlčením předejdou konfliktu s nacistickým režimem. Sama sestra Restituta se otevřeně vyslovila pro Rakousko a pro víru, čímž proti sobě vzbudila řadu nepřátel, kteří čekali na příležitost, kdy ji budou moci obvinít. Konflikt vzplanul, když se nacisté snažili zabránit pastorační péči o nemocné a nelidská ideologie začala pronikat i do nemocnice sestry Restituty. Řádové sestry však na nová nařízení vůbec nedbaly. Měly přitom tichého spojence ve svém primáři, který sice byl členem strany, ale držel se sestrami. Byl zde však mladý fanatický lékař, dr. Stumfohl, který byl agentem SS a čekal na příležitost, jak se zbavit vrchní sestry. Ke konfliktu došlo, když sestra Restituta v nově zbudovaném operačním sále pověsila na stěnu kříž, ačkoliv to nacisté zakázali. Příkaz ze stranické centrály, aby spolu s kříži byly odstraněny i hartmannské sestry, nebyl splněn, protože sestry nechaly kříže na místě a na operačním sále byly nenahraditelné. Nikoliv však pro dr. Stumfohla.

8. prosince 1941 ve výroční den svých slibů diktovala sestra Restituta své sekretářce satirickou vojenskou píseň a kopii dala jedné spolusestře. Pomocná síla ve vedlejší místnosti informovala o tom dr. Stumfohla. Ten si zajistil použitý úhlový papír, ze kterého kriminální laboratoř vydedukovala text protistátního letáku. Inkriminovaný úhlový papír se však záhy ze spisů ztratil a lze se domnívat, že byl pouze záminkou na past, kterou dr. Stumfohl vrchní sestře připravil. Na Popeleční středě 18. února 1942 vtrhlo

Sestra Restituta s dcerou primáře Stöhra

gestapo do operačního sálu a zatklou sestru Restitutu.

Odsouzena k smrti

V oděvu z operačního sálu odvedli řeholnici do policejního vězení. Obžaloba, která byla ihned vznesena, zněla na šíření velezrady a podporu nepřátel a byla předána nejvyššímu soudu Třetí říše – lidovému soudu. Soud zasedal 29. října 1942 a uznal sestru Restitutu vinnou: »Obžalovaná se ve chvíli osudového boje postavila proti národu a ruku v ruce s nepřitelem pracovala na zničení národa. Tak ztratila právo žít ve společenství tohoto národa. Jediným přiměřeným trestem za toto obvinění a k ochraně německého národa je trest smrti.« Osm různých žádostí o milost, mezi jiným od vídeňského kardinála Innitzera, se pokoušelo zachránit řeholní sestru. Nebylo to však nic platné, protože jak prohlásil vedoucí stranické centrály NSDAP Bormann, »je nutno trvat na trestu smrti z odstrašujících důvodů«. V pozadí tohoto rozhodnutí byla církevní politika nacistického Německa v obsazených územích, která směřovala k zrušení koncordátů uzavřených s Vatikánem a zajištění plného vlivu nacistů i na církevním poli. V tomto smyslu sehrála svou roli člověkem pohrdající režie vztahů mezi stranou a justicí, která na

Když vybledne nebe, nejsou povolání

Kardinál Joachim Meisner

Již několik let agituji někteří publicisté, aby se zrušilo spojení kněžského svěcení s celibátem, a tak se přešlo nedostatku kněží. Propaguje se zdobovlnění celibátu. Je to důsledek chybné diagnózy, která zdůvodňuje nedostatek kněží jejich celibátem. Tato diagnóza je o to nebezpečnější, že navrhuje falešnou terapii. Ačkoliv tato mylná diagnóza je zcela v duchu doby, nestává se proto správnější.

Bezženství pro Boží království není v kursu tam, kde se už na zemi nepočítá s nebem. Jelikož Církev není nějaký vylepšovací spolek světa, nýbrž má za úkol především vést lidi do nebe, stává se tím problémem pro všechny, kteří tento úkol již nemají před očima.

Když magnet nemá žádný pól a víra žádné nebe, pak mizí

přitažlivá síla a s ní všechno nadšení a fascinace. *Hledejte nejprve Boží království, a všechno ostatní vám bude přidáno.* Ale když hledáme jenom to *přidané*, ztrácíme jistotu a s ní bohužel nebeské království. Dokud středem všeho byla láska a úcta k Bohu, bylo dostatek kněží a kněžských a řeholních povolání.

Když však byla nebeská blaženost zesvětštěna a nahrazena pozemským a sociálním blahobytem, protože nebe vybledlo, stalo se najednou hlavním problémem zdraví. To má jistě velikou cenu, ale nikoliv tu nejvyšší. Každé lidské přání končí slovy: »... a hlavně zdraví.«

Zdravotnictví dostalo charakter církve a lékaři roli kněze, aby se starali o blaho člověka, které se ovšem vztahuje pouze k této zemi. Odtud ply-

ne skutečnost, že lékařů je nadbytek a kněží se nedostává. Když magnet nemá žádný pól a víra žádné nebe, není také žádné panictví pro nebeské království.

Pak se už nevěří na Kristovu fascinaci, která může a chce umožnit právě dnes celibátní existenci. Magnet »Bůh« je prostě vyřazen a nemá žádnou přitažlivou sílu. Ustavičné diskuse o celibátu z tohoto myšlenkového horizontu, zbaveného nebe, mají za následek, že kandidátů v našich seminářích a noviciátech ubývá. Ale to nikdo nevidí. Berou se vážně v tomto nouzovém stavu slova Páně »proste Pána žní, aby poslal dělníky na svou žeň«? Nemluvě o tom, že nedostatek kněží je výrazem i nedostatku křesťanů a hlavní důvod obojího je ve ztrátě nebe.

Dějinná zkušenost Církve však ukazuje, že tu s malými výjimkami nebylo vedle sebe celibátních a ženatých kněží. V budoucnu tomu nebude jinak. Kromě toho statistiky ukazují, že rozvody u nekatolických

pastorů přesahují průměr ostatních laiků. Proč by tomu mělo být jinak u nás, když ve všech oblastech dosahujeme tak výrazné shody?

K problému s novými sňatky rozvedených by přistoupil další horký problém: rozvedených kněží, kteří by museli opustit kněžskou službu. Naše křesťanské obce by tak nakonec nezískaly žádné kněze navíc.

V otázce celibátu není tolik potřebná diskuse, jako spíše obrácení. Obrácení k Božimu království a jeho spravedlnosti, a všechno ostatní, i celibátní povolání, nám budou přidána. Nevěříte tomu? Měli by tomu nejprve uvěřit především ti, kteří se starají o »veřejné mínění v Církvi«.

Překl. -Iš-

S novým vedením teologické fakulty v Praze Dejvicích dochází i k změnám v zařízení semináře. Součástí této obnovy je otevření restauračního baru »U Eržiky«, který uvedl slavnostně do provozu rektor semináře.

o
konec vedla k popravě sestry Restituty.

I tvář i tvář smrti zachovala sestra Restituta svůj naturel. V mnoha dopisech, které poslala z cely svému řeholnímu společenství, prosila všechny o odpuštění a sama odpustila ze srdce všem, kteří se přičinili o její zatčení, včetně dr. Stumfohla. Den popravky byl stanoven na 30. března. Dostala v cele poslední svatě přijímání a obnovila své řeholní sliby. Poslední rozhovor měla s vězeňským knězem, který jí na čele udělal znamení kříže. Byla popravena v 18.00 hodin.

Vídeňský zemský soud zrušil rozsudek nad sestrou Restitutou v listopadu 1997.

Christoph Ebnöther
Z Schw. Kath. Wochenzeitung
13/98 přel. -Iš-

Kněz při slavení mše svaté

Liturgem je vlastně Kristus

Středověk s ohledem na nás kněze mluvil o *ars celebrandi* – umění sloužit mši svatou. To znamená že liturgii nelze zneužívat pro své vlastní vystupování, nýbrž že kněz se sám jakožto liturg odevzdává jako užitečný nástroj do rukou Kristových. Neboť nejvlastnějším liturgem je sám Kristus. Posvěcený kněz jedná *in persona Christi capitis*, to zn. v osobě Krista, který je hlavou.

Není proto divu, že se odíváme do liturgických rouch, abychom jakožto liturgové, jak je to jen možné i viditelně, potlačili svou individualitu a aby tak před očima spoluobčující obce vystupoval co nezřetelněji sám Kristus. Proto nebylo běž-

né uvádět, kdo celebruje. Celebroval vždy Kristus.

...Vídám někdy v sakristii nad stolem, na který se připravují liturgické předměty, tento moudrý nápis: *Sicut prima, sicut unica, sicut ultima*. To znamená: slav tuto mši svatou, jako by byla první, jako by byla jediná, jako by byla poslední. Zde tedy nejde o změnu ritu nebo textu, nýbrž o to, jak se dostává na stopu tomu nevlastnějšímu liturgovi, kterým je Kristus. Jako kněz musím být doslova uchvácen úkonem Nejsvětější Oběti. Ta si ode mne žádá celou mou existenci.

Podívejme se jen, jak celebruje papež. Tento křehký člověk si dá tu námahu, aby poklekal až k zemi. To vyrůstá, pokud je mi známo, z hluboké

ho prožitku, že Trojjediný Bůh se v Ježíši Kristu stává pro obec, která slaví Eucharistii tím, koho je možno se dotýkat. Cítím se před proměněnou Hostií a proměněným Vínem jako Tomáš, který je celý bez sebe a pouze říká: *Pán můj a Bůh můj*.

To je moje modlitba, když poklekám o proměnění. A pro mne jako celebrujícího kněze je políbení oltáře tím nejpřísnějším zpytováním svědomí. Slyším stále ta slova: *Jidáši, polibemim zrazuješ Syna Člověka?! Je to pro mne starost číslo jedna, aby můj polibek byl políbením přítele, a nikoliv zrádce.*

Kardinál Joachim Meisner
Deutsche Tagespost
13. 12. 1997

Kardinál John Henry Newman

Promluva kardinála Daly 20. února 1998 – (dokončení)

Obětoval všechno, co na anglické církvi miloval: důstojnou a decentní liturgii, zbožnost a úctyhodnou anglickou *Book of Common Prayer*, její nenapodobitelnou tradici v církevní hudbě, její učenost a knihovny, její významné postavení v anglické společnosti. Opuštění církve a oxfordské univerzity znamenalo svým způsobem smrt pro Kristovu víru a pravdu. Říká se o něm, že v r. 1845 to prožíval tak, jako by to byl konec jeho života.

Naproti tomu svým vstupem do katolické církve našel to, co označil ve svém kázání o »druhém jaru«: »nanejvýš několik přívrženců starého náboženství, kteří v něm setrvali v mlčení a ve smutku... skupinu chudých Irů, kteří přišli v době žní, anebo kolonii těch, kteří bydleli v chudinské čtvrti nesmírné metropole. Tu a tam starší osobu, kterou bylo vidět na ulici, vážnou, osamělou a cizí, o které se říkalo, že je z dobré rodiny, a »římskokatolická«...

Kdo to byli, co dělali, co to znamená, že jsou »římskokatoličtí«, to nikdo nedokázal říct; pokud nešlo o nedobry zvuk a nemluvilo se o pobožnostkářství a pověře... Tak to vypadalo s katolíky v Anglii; bylo je možno najít v zákoutích, v uličkách, ve sklepích a v mansardách anebo ve skryších na venkově, oddělené kolem dokola od velkého světa a jen nezřetelně uznávané od velkých pánů země, vysokých protestantů, jako by byli v mlze nebo v pološeru, jako nějací duchové.

Dobrodružství víry

Jakým dobrodružstvím víry, jakým vítězstvím nad světem a jeho moudrostí bylo rozhodnutí otočit se zády ke krásným kaplím oxfordské univerzity a k prostým románským a vysokým gotickým katedrálám

a obrátit se k těsným kaplím irských přistěhovalců ve vedlejších ulicích nebo k pseudogotickým napodobeninám katolických kostelů z 19. století. Ale jeho myšlenky se nezabývaly tím, co opouští, ale tím, co získává. Jeho oči nehledaly věci viditelné, ale neviditelné.

Od chvíle jeho konverze až do jeho smrti nezklamala katolická církev jeho naděje a očekávání. Nicméně jeho život jako katolík nebyl životem bezmezné radosti. Odpor, nepochopení, nedůvěra, podezírání, kritika a žárlivost, to byl jeho trvalý osud. Ale od chvíle, kdy vstoupil do katolické církevní obce, jeho důvěra k církvi nikdy nepoklesla. Na konci svého života, ve dnech zklamání a smutku, vyznal svou »víru v církev v řadě svých článků, které nejsou zastíněny žádnými mraky; byl jsem vždy nanejvýš spokojen s jejími bohoslužbami, s její kázání a jejím učením stejně jako se silnými požadavky a nadějí proti vší naději, že jednoho dne mnoho mých přátel, které jsem zanechal v protestantismu, bude moci se mnou sdílet mé štěstí.« (LD XXV 90, 11.4.1870).

Newman a výzva moderny

Newman zastával názor, že základní problém jeho doby i doby budoucí není v kontroverzi mezi anglikanismem, protestantismem a katolicismem. Domníval se, že řešení je jiné, tvrdé a nevyhnutelné: zastával totiž názor, že moderní člověk má na vybranou mezi katolicismem a nevěrou. Předvídal, že racionalismus, který podporuje liberalismus, je specifickou herezí a může vést k násilné záplavě nevěry. Z této záplavy budou vyčnívat jen ojedinělé vrcholky hor moderní doby jako »ostrovy z vodní pouště«.

Kardinál Newman jako vizionář

Newmanova vize byla skutečně prorocká. Předvídal izolaci a utrpení církve, ale nebál se. V jednom ze svých kázání řekl: »Když církev trvá na svém stanovisku, trpí právě proto, že na něm trvá; musí bojovat dobrý boj, aby je udržela: Bojuje a trpí tou měrou, do jaké míry plní správně svůj úkol. Jestliže je bez utrpení, pak je to proto, že spí. Její nauka a její požadavky nemohou světu nikdy zachutnat. Když svět nepronásleduje církev, tak je to proto, že nehlásá pravdu.« (srov. Parochial Sermons V 297–298).

S jedinečným vhledem předpověděl Newman směr, který naberou moderní útoky proti křesťanské víře, a ukázal na opatření, která je třeba proti tomu podniknout. S vytrvalostí, kterou mnoho katolíků jeho doby nedokázalo ocenit, zdůrazňoval nutnost rigorózního intelektuálního zkoumání filozofických základů víry a zdůrazňoval, jak je naléhavé přijmout výzvu, kterou před vírou staví moderní vědy. Poslušný vůči tomu, co nazýval povolání k povinnosti, podstoupil rizika průkopníka při svém zkoumání procesu pravého rozvoje dogmat a při svém studiu inspirace a neomylnosti Písma svatého.

Dějiny potvrdily jeho předpovědi a čas rehabilitoval ducha jeho díla. Newman viděl, že obranné valy církve musí být nejen vybudovány, ale také obydleny, a to »duchovně náročnými laiky, kteří spolu s kleriky budou náročni nábožensky i duchovně«. Nicméně v *Apologii* napsal: »Srdce Anglie nemohou získat učené diskuse a břitké argumenty ani zprávy o zázracích, nýbrž jen lidé, kteří se osvědčí jako apoštolové, jako „Kristovi služebníci“.«

Kardinál
John Henry Newman

Newman si nedělal žádné iluze o těžkostech, na které narazí církev při obraně svědectví své víry proti modernímu světu. Chápal, že jen muži a ženy víry mohou vnést světlo do odkřesťanštěného světa, světlo, které *temnoty nepohlítí* (srov. J 1,5). Muži a ženy, kteří stojí zpřímá na skále jistoty víry v Krista, který přemáhá svět. Nikdo nemůže svět přinutit kromě toho, kdo věří, ale kdo také **skutečně věří**, že Ježíš Kristus je Boží Syn. Nikdo nemůže konat Boží dílo kromě člověka, který věří v toho, jehož poslal Bůh. (srov. J 6,29)

Nově jmenovaný kardinál John Henry Newman řekl ve své nástupní řeči: »Takové jsou poměry v Anglii a je dobře, že my všichni jsme si toho vědomi. Ale nikdo ať si ani na okamžik nemyslí, že já se toho bojím. Lituji toho hluboce, protože předvídám, že mohou přinést s sebou zkázu pro mnoho duší. Ale vůbec se nebojím, že by mohli Božímu slovu, svatě církvi, našemu všemocnému Králi, Lvů z rodu Juda, Věrnému a Pravému, nebo jeho zástupci na zemi způsobit nějakou vážnou škodu... Je jen samozřejmé, že církev musí na cestě své povinnosti kráčet vpřed s jistotou a pokojem, zůstat věrná se zrakem upřeným na Boží spásu.«

Prohlášení jako tato, plná neotřesitelné víry, ukazují pozoruhodnou spřízněnost se spisovatelem duchem matky Julie Verhaeghe, zakladatelky meziná-

Clintonovo přijímání porušením církevního práva

rodního společenství »Dílo«. Jistě to není náhoda, nýbrž působení Boží Prozřetelnosti, že shromáždila kněze, bratry a sestry »Díla« ve službě věci kardinála Newmana, za jehož blahřečení se slouží tato mše svatá. Neochvějná důvěra matky Julie uprostřed duchovního a fyzického utrpení, nepochopení a starostí našla svůj výraz ve slovech kardinála Newmana, jimiž bych chtěl nyní zakončit:

»Mějte odvahu, já jsem přemohl svět«

»Zatímco Církev trvá, jsou kromě Boha všechny věci kolem proti nám. Ale když je Bůh s námi, kdo může být doopravdy proti nám? Když je uprostřed nás, jak bychom mohli být otřeseni? Když Kristus zemřel a opět vstal z mrtvých, jaká smrt může na nás přijít, i když můžeme snad každý den zemřít? Spíše musí všechno to, co znamená smutek, bolest, pokoření a zkoušky, skončit tak, jak to skončilo u něho, v trvalém zmrtvýchvstání do nového světa a do stále těsnějšího sblížení s ním. Dal své požehnání svým apoštolům a oni rozšířili toto požehnání dodnes do celého světa. Řekl jim: *Pokoj vám zanechávám, pokoj svůj vám dávám, ne jako svět dává, já vám dávám. Toto jsem vám řekl, abyste měli pokoj. Ve světě budete mít soužení, ale nebojte se, já jsem přemohl svět* (J14,27; 16,33).

Podle L'Osservatore Romano
13/98

Překlad -IŠ-

Je lepší kázat jen pro několik málo, než hlásat v naplněném kostele ducha doby. Církev musí volat, i kdyby to bylo na poušti. Musí volat... a ona to nedělá.

**Alžběta Noelle
Neumannová**

29. března 1998 při své cestě po Jižní Africe navštívil prezident Clinton spolu se svou chotí katolické bohoslužby v Soweto a kněz Molhomi Makobane podal manželům svaté přijímání. Clinton je ovšem baptista a jeho manželka metodistka. Jak sdělil biskup Geraldo Angelo z papežské kongregace pro svátosti americké katolické agentuře CNS, kato-

lický duchovní hrubě porušil předpisy Kodexu církevního práva. Clinton není katolík, »a proto nemůže být připuštěn k eucharistické hostině«. Makobane se hájil tím, že několik týdnů před tím přijala jihoafrická biskupská konference směrnice, které prý mu jeho postup umožňují, a proto v tom neviděl žádný problém. Mons. Angelo naopak potvrdil, že církev-

ní právo připouští výjimečná řešení pouze v případě »těžké nouze« a pouze za podmínek, že příslušná osoba plně sdílí katolickou víru o Eucharistii, jak je tomu u pravoslavných křesťanů. Žádná národní biskupská konference není oprávněna v tomto ohledu překračovat ani měnit ustanovení platná pro celou církev.

Schw. Kath. Wochenzeitung

O svatém přijímání

Urážky, kterých se Ježíši dostává nehodným svatým přijímáním

Přinášíme vám dva texty, které jako výsledek zjevení Pána Ježíše napsala před více než sto lety sestra Maria Latastová.*

Vlažné přijímání

Je mnoho lidí, kteří přistupují velmi často k sv. přijímání, ale mají stále stejné nedokonalosti a chyby. Nechají se znepokojit docela malými věcmi. Jsou spokojeni se svým životem a neusilují o své polepšení. Když přistupují k svatému přijímání, zabývají se tím, aby s citovou nábožností odříkali několik modliteb. Nejdou však do svého nitra, do svého srdce, neprohlédnou si jeho kouty a nenamáhají se očistit svou duši od náklonností a navykých lehkých hříchů.

Je to, jako by mi říkali: »Pane, já tě miluji. Jestli se ti to nebo ono nelíbí, já to přece udělám. To není nic důležitého.« K takové duši nepřicházím s radostí. Přeji si, aby úcta ke mně spočívala v tom, že odstraňuje všechno, co se mi nelíbí. Lehké hříchy sice nedělají přijímání nehodným, ale přece způsobují, že se nemohu zcela takové duši odevzdat. Nedávám jí své milosti v takové hojnosti jako druhým. Přijímají jen proto, aby se uchránili těžkého hříchu. K tomu mají dostatek milostí.

Nehodné přijímání

Ale Ježíš mluvil také o nehodném přijímání:

»Moje dcero! Kdo mě nehodně přijímá, napodobuje podvodníky ze Starého zákona, kteří se zmocnili archy úmluvy a postavili ji v pohanském chrámu vedle modly Dagona. Ano, moje dcero, nestaví mě pouze vedle model, ale i vedle satana. Kdo může pochopit tíži tohoto zločinu a trestu, po kterém volá na onom světě?

Viš, dcero, že jsem ve svaté Hostii přítomen se svým božstvím a lidstvím, se všemi milostmi a zásluhami.

Skutečně, říkám ti, zločín těch, kteří berou proměněnou Hostii a šlapou po ní nebo na ni plivají, je menší než zločín těch, kteří mě přijímají do nečistého a poskvěněného srdce. Jaká je to opovržlivost, nestydatost a smělost!

Nehodně svatě přijímání je největší ze všech zločinů. Všechny ostatní zločiny jsou pouze útokem na Boží zákon. Ale toto je útok na samého Boha. Přijímat mě nehodně znamená: pokrýt mě potupou, pohanou a hanbou. Znamená to brát mě za svědka odpadu od víry, dovolávat se mého božství, znamená to vzít mou krev a touto krví podepsovat akt zřeknutí se mého zákona, mé víry, mých zásluh, mého utrpení a mé smrti.

Nehodné přijímání je stejné povahy jako trestuhodné jednání Židů, kteří mě ukřižovali. Ale ve skutečnosti mi Židé nedlužili tolik lásky jako ten, kdo nehodně přijímá. Protože pro něho jsem přítomen ve svatostánku. Tam jsem na něho čekal, abych byl jeho pokrmem, životem, jeho silou. Jsem tam jako jeho Bůh, bratr a přítel. Ale on přichází a zneužívá mé lásky, mého ponížení a dobroty. Běda mu! Ano, běda mu! Nehodné a svatokrádežné přijímání svolává Boží hněv a trest.«

Jiný den mi Ježíš poručil, abych vzala modlitební knížku a četla to, co právě najdu. Narazila jsem na antifonu: *Blahoslavený, kdo jí Chléb v Božím království!* K tomu mi dal Spasitel toto vysvětlení: »Blahoslavený, kdo jí chléb! Dávej pozor. Chléb! Tím se rozumí svaté přijímání. Mnoho je těch, kteří nepřijímají chléb, ale smrtelný jed v Božím království, protože jsou ve stavu nemilosti. Představ si takového člověka s těžkým hříchem. S jakým chladem, s jakou lhostejností přichází, aby mě přijal! S bolestí vstupují k takovému člověku, který je ochoten vydat mě ďáblu! Takový skutečně nepoživá chléb, ale smrtelný jed. Nenachází se v Božím království, ale v říši satana.

Překlad -IŠ-

*Podle knihy T. Isenegger: *Sestra Maria Lataste, 856 stran, Teresia-Verlag, Laurez, (Švýcarsko) 1997*

ZASVĚCENÍ DVĚMA SRDCÍM

Jak určují proroctví Tvého slova, Ó Pane, víme, doufáme a věříme, že triumf Tvého Svatého Srdce a Neposkvrněného Srdce Mariina je blízko; proto pokorně přicházíme zasvětit sebe, své rodiny a svou zemi vašim dvěma svatým Srdcím;

věříme, že když vám zasvětíme svou zemi, národ nepozvedne meč proti národu a nikdo se už nebude připravovat na válku;

věříme, že zasvěcením naší země vašim dvěma milujícími Srdcím bude smazána všechna lidská pýcha a arogance, všechna bezbožnost a zatvřelost srdce, a že každé zlo bude vystřídáno láskou a dobrem.

Věříme, že vaše dvě svatá Srdce teď neodolají našim vzděchům a naší nouzi, ale ve své planoucí lásce nás vyslyší a přijdou k nám zahojit naše hluboké rány a přinesou nám pokoj;

ó Nejsvětější Srdce Ježíšovo a Neposkvrněné Srdce Mariino, ať jiskra z vašich dvou Srdcí zapálí naše srdce, udělá z našeho národa dokonalý přibyték vaší svatosti; kéž přebýváte v nás a my ve vás, abychom skrze lásku vašich dvou Srdcí našli mír, jednotu a obrácení.

Amen.

V. R.

Sestra Emmanuela píše...

Pochválen buď Otec za dar Ducha svatého!

V době mého pobytu v Mexiku mne velmi zaujal následující příběh. Jeden místní farář byl svým biskupem pověřen, aby shromáždil důkazy, že se Panna Maria v Medžugorje nezjevuje. Myslel, že negativním raportem ochladí nadšení Mexičanů pro toto poutní místo. Ale nepředvídal mateřskou všemohoucnost P. Marie, která využila poslání „anti-Gospa“, a tímto knězem se „intenzivně zabývala“. Sotva přišel do Medžugorje, P. Salvador nemohl než sklízet důkaz za důkazem, že Matka Boží je tu opravdu přítomna a působí v srdcích s takovou mocí, jakou ještě nikdy neviděl. Během několika dnů se tak hluboce změnil, že ještě dnes prohlašuje: „Mé kněžství se zrodilo v Medžugorje!“ Hned po návratu do Mexika k údivu svého biskupa mu odevzdal velmi pozitivní raport a sám začal aplikovat a žít Mariiny prosby a vést k tomu i svou farnost. Výsledek – jeho veliký kostel se nevyprazdňuje. Stal se příliš malým pro všechny, kteří se tam přicházejí modlit. Mše svaté následují jedna za druhou, i v týdnu. Během své první pouti do Medžugorje, letos v zimě, se šel modlit také před sochu v Tihaljině (ta, jejíž obrázek P. Jozo rozdává poutníkům). Zatím co svěřoval Marii celou svou farnost, řekl jí také: „Chci Tě ve svém kostele! Chci sochu jako je tato, tutěž! Ale ty víš, že nemám peníze a ani nevím, kde bych ji koupil. Tak, Paní má, je to Tvůj problém!“

O pár měsíců později, 1. května, přivezlo nákladní auto sochu Panny Marie, tutěž. Vskutku: zatím co P. Salvador

během pouti uchovával svou modlitbu v tajnosti, jedna dáma byla silně inspirována darovat kopii této sochy onomu mexickému kostelu. Věděla, jak ji pořídít, a měla peníze.

A tak Gospa přišla k P. Salvadorovi první den svého měsíce máje! Po tom, co dostal Marii jako Matku, bylo nutné, aby ji tento učedník přijal k sobě! Mezi mnoha dalšími požehnáními i počet kněžských povolání na tom místě už rozkvétá.

4. května vesnice Medžugorje oslavila Franceskům odchod do domu Otce. Tento mladík poznal v Itálii drogu a byl přijat ve „Večeřadle“. V r. 1989, už nakažen AIDS, prosil s. Elvíru: „Dovol mi přijít umřít k tobě!“ Ale místo aby umřel, nabyl tolik sil, že se mohl podílet na životě modlitby a práce ostatních členů komunity. Virus zůstal, ale neškodil. Odnesl ho zápal plic. Prostřednictvím Vicky mu byla Gospa velmi blízká. Téměř 10 let sloužil ve veliké pokoře svým bratřím. Otec Ivan při jeho pohřbu připomenul, jak velice byl pro všechny světem.

Měsíc červen je zasvěcen Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Proto zde svědectví dcerky jedné z mých přátel z Mexika, kteří se každý den v rodině modlí a mluví o Pánu Ježíši jako o svém nejlepší příteli. Malá Kristina byla v 7 letech u prvního sv. přijímání a od té doby udržuje ve svém srdci velmi intimní dialog s Bohem. Moc ji bolelo, že její malí sousedé nepřijímali Pána Ježíše. Sezvala jich pět, aby jim vyprávěla o Eucharistii. Vysvětlila jim to, co se

naučila v katechismu, ale také jim ze svého překypujícího srdce vyprávěla o tom, jak velice je Ježíš miluje. Skupina posluchačů rostla, a malá nakonec evangelizovala 30 dětí.

Když viděli kvalitu toho vyučování, kněží přijali děti k prvnímu sv. přijímání – ale rodiny byly velmi chudé. A tam je nepředstavitelné jít k prvnímu sv. přijímání nebo mít svatbu v kostele, aniž by se uspořádala slavnost... Když nejsou peníze, není slavnost, a tedy nejsou svátosti... (Jaký příklad ořesných důsledků některých „tradicí“! P. př.) Ale tentokrát byl problém vyřešen, protože rodiče Kristiny uspořádali u nich velkou slavnost pro všechny. Toho dne osmileté dítě přivedlo k Ježíši 30 dětí!

„Mladí jsou mou velikou nadějí,“ říká nám Gospa, „mou největší nadějí!“

Drahá Gospo, pomoz i nám uskutečnit ten krásný plán, který Bůh má s námi!

Sr. Emmanuel

P.S. Bohužel, místní nesváry znemožnily otevření mostarského letiště. Modleme se, aby se rychle vyřešily.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, prameni všeho dobra, kláním se Ti, věřím v Tebe, doufám v Tebe, miluji Tě a lituji svých vin. Daruji Ti své ubohé srdce, učíš je pokorným, trpělivým a čistým, aby odpovídalo všem Tvým přáním. Dej, dobrý Ježíši, abys žil ve mně a já v Tobě. Chraň mě v nebezpečích, potěšuj mě v těžkostech a trápeních. Chraň zdraví mého těla, požehnej všechny mé práce a dej mi milost svatě smrti.

Papež Benedikt XV., Breve 4. 12. 1915

SVATÝ MARTIN

RYTÍŘ MILOSRDENSTVÍ XLVI.

Wilhelm Hünermann

Rozhovor se stočil na hrozi-
vou situaci, v níž se nacházel
mladý císař Valentinián.

„Nemohu si pomoci, jeho
život je v největším nebezpe-
čí,“ vzdychl Paulinus.

„Jsem starý člověk,“ přiký-
vl Martin. „Viděl jsem přichá-
zet a odcházet mnoho císařů.
S leskem stoupali vzhůru, ale
jak rychle mizeli a padali do
temnoty! Moc a nádhera světa
pomíjí jako kouř, který vítr roz-
vane, jen duši milující Boha
bude údělem věčný život.“

„A přesto je těžké odpoutat
se od skvělých věcí tohoto svě-
ta,“ váhavě odpovídal prefekt.
„Poutají nás tisíci neviditelný-
mi pouty a odtrhnout se od
nich, k tomu je zapotřebí síly
světce. Já sám nemám tuto
sílu, i když mě velmi přitahuje
zbožný život mnichů, kteří
všechno, co mají, odvrhli, jako
by to byly bezcenné tretky,
a spokojí se s chudíčkou pous-
tevnou.“

„I ty budeš mít sílu, préto-
re, miluješ-li Boha nade vše,“
s největší vážností odpověděl
biskup. „Bohatství a moc jsou
nic, jen žebrák pro Krista je
skutečně svobodný. Šťěstí, kte-
ré nachází jeho duše, mu tisíc-
krát vynahradí všechno, čeho se
vzdal.“

Paulinus se pouhroužil do
přemítavého mlčení.

„Chtěl bych, abys vedl mou
duši, ctihodný Otče,“ řekl ko-
nečně. „Snad pak najdu sílu zří-
ci se, stejně jako ty, všeho, co
mi kdy příjemňovalo život.
Ostatně svět se vším svým les-
kem brzy zmizí mým očím.
Každý den víc cítím temný
mrak, který mě zbavuje zraku.
Lékaři nemají naději, vím, že
brzy budu slepý.“

„Odvahu, můj synu!“ žádal
Martin. „Chce-li Bůh, budeš
vidět, jestli však oslepneš, pak

jen proto, abys ještě jasněji hle-
děl na jeho světlo.“

„Nemůžeš mu pomoci?“ za-
šeptal spolubratrovi Viktricius,
který věděl o jeho podivuhod-
ných činech.

„Je-li to k jeho spáse, Bůh
zachrání jeho oči.“ K údivu
všech klesl Martin na kolena
a modlil se dlouho. Pak vstal,
nabral z misky trochu vody
a stříkl jí prefektovi přes oči.

„Co je to?“ koktal Paulinus,
otřesený do hloubi duše. „Je mi,
jako bys smyl tmavý mrak, kte-
rý zahaloval mé oči. Vidím! Vi-
dím tak jasně jako nikdy před-
tím!“ Dychtivě se vrhl k oknu,
prudce odhrmul těžký závěs, zí-
ral ven do zářivého dne. „Jsem
uzdravený!“ vykřikl. „Světlo,
které mě bolívalo, je příjemné
mým očím!“ Pak poklekl před
velikým biskupem a políbil mu
ruku. „Vracíš mi život,“ vzlykl
v přemíře údivu a radosti.

„Uzdravil tě Bůh, můj
synu,“ odmítal Martin příval
díků. „Teď však vím, že ti svět-
lo očí bude ke spáse. Tvé oči
vidí, ale ještě víc uvidí, pozná
a nalezne tvá duše.“

V dalších dnech Paulinus
často vyhledal divotvorce
a mluvil s ním až dlouho do
noci o věčných záležitostech.
Jednoho rána však, bylo to krát-
ce před svatodušními svátky, je
vydělila strašná zpráva. Sulpi-
cius Severus vpadl do pokoje
a vzrušeně křičel:

„Císař je mrtev! Našli ho
uškrceného v zahradě!“

„To je Arbogastova práce!“
otřesen ze sebe vypravil prefekt.

„Kéž je Bůh císaři milostiv
a připočte mu touhu po křtu ke
znovuzrození!“ řekl biskup
z Tours. „Kéž chrání říši a cír-
kev, vidím, že jí nadchází těž-
ké dny!“

O něco později přijel do Vien-
ne biskup Ambrož. Místo svého

křtěnce našel nebožtíka. Osob-
ně odvezl tělo muže, od něhož
kdysi zakusil mnoho utrpení, do
Milána, uložil ho k věčnému od-
počinku a dojemně promluvil
nad jeho hrobem.

Ještě větší zděšení nastalo,
když Arbogast, aniž by Theo-
dosiovi podal zprávu o Valen-
tiniánově smrti, vložil purpur
na ramena Eugeniovi a prohlá-
sil ho císařem Západořímské
říše.

„To znamená další občan-
skou válku,“ nařikal Paulinus,
když se o tom dověděl. „Znám
Eugenia. Je to skvělý řečník, je
nanejvýš ješitný a ctižádostivý
muž a přítel pohanských bohů.
Zdá se, že se vrací časy od-
padlíka Juliána.“

Prvním činem nového císa-
ře skutečně bylo obnovení Vik-
toriina oltáře. Pohana Flavia
udělal prefektem města Říma
a po celé Itálii ve starých chrá-
mech znovu vzplály zápalné
oběti. Zpola poražené pohan-
ství se znovu pozvedlo a hrozi-
lo, že zničí Boží církev.

Pohan Arbogast se vychlou-
bal, že se svými Franky porazí
Theodosia a zničí křesťanství.
Se svým korunovaným chrá-
něncem uspořádal triumfální
vjezd do Milána. Když se bis-
kup Ambrož zdráhal složit hold
vetřelci a zařadit jeho jméno
mezi přimluvy církve, Frank
zuřil, bez sebe vztekem:

„Až se vrátím z vítězného
boje proti Theodosiovi, udě-
lám z baziliky stáj pro své
koně a z kněží vojáky.“

Theodosius neváhal táhnout
do boje proti zloději trůnu
a vrahu císaře. Byla to pro něho
svatá válka na obranu křesťan-
ství. Obě vojska na sebe nara-
zila nedaleko Aquileje.

„Dnes se ukáže, co dokáže
Bůh Theodosia!“ volal výcho-
dořímský císař ke svým legiím,
sevřel do ruky prapor s kří-
žem a jako první ze všech ve
svém zářícím brnění vyrazil do
boje.

„Je ztracen!“ jásal Eugeni-
us při pohledu na něho. „Chce

**Účast na Těle a Krvi Kristově
po nás nežadá nic jiného, než
abychom se proměnili v to, co
přijímáme.**

Sv. Lev Veliký

umřít jako hrdina, ale tu slávu
mu nepopřeji. Ať ho zajmou,
spoutají na rukou i na nohou
a předvedou přede mne!“

Jistý vítězství se uchýlil do
svého skvostného stanu, zatím-
co na širé rovině hřměla bitva.
Když konečně ustal hluk zbra-
ní a houf vojáků vnikl do sta-
nu, zvolal sebejistě:

„Je už v řetězech?“ Ale le-
gionáři neodpověděli, vrhli se
na něho, spoutali ho a vlekli ho
před vítěze Theodosia.

„Tak tě tvůj Herkules přece
jen opustil,“ posměšně řekl vý-
chodořímský císař. „Volej k ně-
mu a uvidíš, jestli ti pomůže!“

Poražený marně padal na
kolena a žebronic o milost. Je-
den z vojáků, aniž by mu to cí-
sař nařídil, vytasil meč a usekl
mu hlavu. Frank Arbogast se na
úniku vrhl na vlastní meč.

Ten den na konci léta r. 394
se krvavě snesl na Walstatt.
Pohanství prohrálo svou po-
slední bitvu. Nové ráno patřilo
náboženství kříže.

Theodosius po boku bisku-
pa Ambrože vjel za nepopsatel-
ného jáso tu do Milána a v ba-
zilice děkoval Bohu za veliké
vítězství.

Ale brzy i jeho dny byly se-
čteny. 17. ledna příštího roku
v Miláně podlehl prudké horeč-
ce. Ambož úchvatně kázal
u jeho hrobu.

„Teprve dnes se Theodosius
cítí jako král, když dlí v krá-
lovství Pána Ježíše Krista a hle-
dí na jeho chrám!“ volal ke spo-
lečenství truchlících. „Vrací se
domů, ne do Konstantinopole,
jak kdysi doufal, ale v dopro-
vodu andělů a svatých do věč-
ného ráje.“

V té chvíli ležel Martin před
stupni oltáře ve své katedrálale
a prosil za císaře a říši, dědictví
nedospělých synů zemřelého.

Pokračování příště

**POZDRAV SRDCI
PANNY MARIE**

Sv. Mechtilda a sv. Jan Eudes

***Bud' pozdraveno,
Srdce nejsvětější!***

***Bud' pozdraveno,
Srdce nejněžnější!***

***Bud' pozdraveno,
Srdce nejpokornější!***

***Bud' pozdraveno,
Srdce nejčistější!***

***Bud' pozdraveno,
Srdce nejzbožnější!***

***Bud' pozdraveno,
Srdce nejmoudřejší!***

***Bud' pozdraveno,
Srdce nejtrpělivější!***

***Bud' pozdraveno,
Srdce nejposlušnější!***

***Bud' pozdraveno,
Srdce nejbdělejší!***

***Bud' pozdraveno,
Srdce nejvěrnější!***

***Bud' pozdraveno,
Srdce nejblahoslavenější!***

***Bud' pozdraveno,
Srdce nejmilosrdnější!***

***Bud' pozdraveno,
Srdce nejdobrotivější!***

***Chválíme Tě,
uctíváme Tě,
slavíme Tě,
děkujeme Ti!***

***Milujeme Tě
hned po Ježíši
z celého srdce,
z celé duše,
ze všech svých sil.***

***Přinášíme Ti své srdce,
darujeme Ti je,
zasvěcujeme Ti je,
obětujeme Ti je.***

***Přijmi je zcela do svého
vlastnictví, očisti je,
osvět' je,
posvět' je,
abys v něm žila a ovládala je
nyní i po všechem čas.***

Amen.

Slovo biskupů k volbám

Následující text přečtete bez komentáře v ohláškách při všech bohoslužbách v neděli 7. června.

Drazí věřící,

v období přípravy na parlamentní volby chceme každému z vás připomenout závažnou povinnost vůči svému národu a jeho budoucnosti před Bohem i před lidmi – povinnost účasti na volbách. Neúčast na nich by byla útekem před odpovědností, podobná neposlušnosti proroka Jonáše i nedbalosti služebníka, který raději zakopal svěšenou hřivnu.

Ořesy ve veřejném životě vyvolávají dojem, že se nedá nikomu věřit, když na jedné straně unikají státu neuvěřitelné částky a na druhé straně se volá po nutnosti šetřit a omezovat se. Jsou i jiné povážlivé jevy – ohrožení mládeže drogami a pornografií, oslabení rodinného života, zabíjení nenarozených, mafie, násilí, rasismus, atd. Proto se nejeden se znechucením obrací zády k veřejnému životu s názorem, že nemá cenu volit.

Přesto musíme varovat před odmítáním účasti na volbách. Neúčast je totiž také volbou, ale špatnou, protože neodevzdané hlasy nepřímo posilují strany, které byste rozhodně nevolili. Už proto nás občanské a křesťanské svědomí zavazuje hlasovat, a to pro kandidáty hodné důvěry.

Víme, že při volbě takových kandidátů nemůže rozhodovat pouze dojem z agitáčních projevů a velké sliby. U dosavadních politiků je důležité hodnotit jejich opravdovou a účinnou snahu sloužit společnosti, nezávisle na okamžitém úspěchu. U nových kandidátů je třeba naslouchat, jak

pravdivé a reálné jsou jejich plány. Jak jsou připraveni prosazovat práva a potřeby nejen skupinové, ale v první řadě společné. Pro dnešek, a ještě více pro zítřek.

Druhý vatikánský koncil označuje za cíl politiky službu obecnému blahu. O politických prohlášeních, že si zaslouží chválu a uznání jakožto ti, kdo se ve službě lidem věnují veřejným zájmům a berou na sebe břemeno spojené s takovým úkolem.

Zbožnost nemůže nahradit přirozené předpoklady, přesto však zkušenost naznačuje, že kdo má hluboko v srdci Desatero a Evangelium, má ve srovnání s ostatními něco navíc: je nesen vědomím, že musí skládat účty nejen lidem, a že politika je také službou Bohu.

Vyzýváme vás proto, abyste tuto důležitou příležitost nepromarnili a po zralé úvaze a třeba i po vzájemné poradě přispěli k tomu, aby v naší zemi zavládlo právo a spravedlnost, aby byl respektován každý člověk jako obraz Boží, aby Církev mohla svobodně hlásat radostnou zvěst o Ježíši Kristu a aby se naše společnost zotavila z ran, které jí způsobila historická nepřítel minulých desetiletí.

Věříme, že si spolu s námi uvědomujete závažnost těchto voleb pro přítomnost i budoucnost naší země. Povzbuzujeme vás proto k vytrvalým modlitbám za jejich dobrý průběh i za ty, kteří v nich budou zvoleni, a vyprošujeme jim i celé naší vlasti hojné Boží požehnání.

Vaši biskupové

Federace rodin jsou moonisté

V posledních dnech našlo mnoho lidí ve schránce pozvánku na akci, kterou pod názvem „Světový festival za pravou lásku v rodině“ pořádá 13. června v bratislavské sportovní hale Na pasienkoch Federace rodin za mír ve světě. Podle pozvánky je cílem festivalu vyzdvihnout manželskou věrnost, výchovu dětí k zodpovědnosti a život pro druhé. Součástí akce má být obnovení manželského slibu, jehož hlavní obřad bude probíhat v New Yorku a bude přenášen satelitem na místo konání.

Redakce Světla považuje za vhodné upozornit, že ačkoli hlavní myšlenky akce uvedené na pozvánce odpovídají křesťanským hodnotám, pořádající organizace je

součástí tzv. Církve sjednocení reverenda Moona. Spojení Federace rodin za mír ve světě s Moonovou Církví sjednocení potvrdili i pořadatelé akce.

Je třeba vědět, že Církev sjednocení považuje svého vůdce Moona za další vtělení Boha po Ježíši Kristu a že praktikuje sňatky, při nichž partnery vybírá z různých národností sám Moon.

Doporučujeme, aby v současné době přílivu alternativních náboženských směrů křesťané prosili Ducha svatého o dar rozlišování duchů a takto vybaveni aby sami zkoumali všechny současné výzvy k náboženskému dialogu, které na první pohled vypadají přijatelně.

-red-

□ Nový arcibiskup Claudio Humes v hlavním městě Brazílie podrobil ostré kritice ekonomiku volného trhu, kterou označil za »příčinu bídy a nouze, které postihly miliony lidí na celém světě«. Podle jeho názoru »tržní hospodářství a neoliberální politika prohloubila bídu v mnoha zemích světa«. Požadoval hledání třetí cesty, která zajistí hospodářský růst »bez obětí na straně chudých a nezaměstnaných«.

□ Peruánský kongres chce prohlásit 145 oblastí své země za *regiony demografické katastrofy*. Počet obyvatel v těchto regionech drasticky poklesl v důsledku masového zavádění antikoncepčních prostředků a nucené masové sterilizace.

V minulém roce bylo provedeno 110 000 sterilizací (100 tis. u žen a 10 000 u mužů). Podle oficiálních informací zemřelo v Peru 1000 žen na následky zneplodnění.

KAI

□ Německému teologovi Norbertu Mettemu zakázal mnichovský biskup Reinhard Lettmann vyučovat na teologické fakultě ve Vechtu. Mette je jedním ze spoluautorů akce »Církev, to jsme my«.

Vytrvale podporuje a propaguje pohledy Eugena Drewermanna. Jedním ze sporných bodů je spoluúčast na prohlášení paderbornských teologů, že »Ježíš Kristus ustanovil kněžství pro všechny, a nikoliv pouze pro muže«. Papežské prohlášení proti svěcení žen pokládá za »zneužití pravomoci«. Mette se ucházel o katedru pastorační pedagogiky náboženství.

KNA

Všichni jsme stvořeni k Božímu obrazu. Hříchem se lesk tohoto určení zatemňuje, ale v Kristu se znovu obnovuje v plné kráse.

Walter Hildebrand

□ Arcibiskup T. Kondruševič znovu posvětil 24. května katolickou prokatedrálu Nanebevzetí Panny Marie v S. Petrohradu. K této slavnosti poslal Jan Pavel II. zvláštní list a delegoval kardinála Alfonse Lopeze Trujilla. Přítomen byl také apoštolský nuncius arc. John Bukovsky a 7 dalších biskupů z Běloruska, Ruska, Německa, Itálie a USA. Světitel připomněl, že svatyně byla od r. 1873 hlavním katolickým chrámem v Rusku jako konkatedrála. Byl to ve skutečnosti první chrám mohylevských arcibiskupů, kteří řídili katolickou církev v Rusku do r. 1917. U chrámu byla rovněž vysoká škola a seminář, který vychoval na 700 kněží. Mnoho z nich se stalo mučedníky za bolševické éry. Katedrála byla vystavěna v r. 1873 a přestavována v letech 1897 a 1902. V den vypuknutí revoluce měla zde katolická farnost 16 000 duší různých národností, které spojovala víra. Kostel byl uzavřen v r. 1922. Budovu rozdělili na dvě poschodí a sloužila postupně jako vojenská nemocnice, laboratoře, institut strojírenství a lázně. Navrácena byla teprve v r. 1996.

-kg-

Biskupství královéhradecké

Hlavní diecézní pouť v roce Ducha Svatého v Hradci Králové

V sobotu 30. května 1998, den před slavností Seslání Ducha Svatého, se v Hradci Králové konala v rámci celonárodní svatodušní novény hlavní diecézní pouť ke katedrále Svatého Ducha.

V katedrále Svatého Ducha nejprve zazněla modlitba chval, díky, klanění a proseb za vylištění darů Ducha Svatého, na Velkém náměstí před katedrálou pak přečetl arcibiskup Coppa pozdravný dopis – autograf – Svatého otce Jana Pavla II., zasláný královéhradeckému biskupovi u příležitosti svatodušní

novény. Ing. Josef Lux, královéhradecký diecézan, přednesl pozdravné poselství, ve kterém mj. poukázal na nepřímou úměrnost religiozity a kriminality a Mons. Otčenášek vedl modlitbu za vlast a církev.

V Novém Adalbertinu věřící z Čech a Moravy vyslechli hlavní katechezi Mons. Dr. Karla Vrány o Duchu Svatém.

Odpoledne si poutníci mohli vybrat z několika tematických okruhů: apoštolský nuncius a sídelní biskup besedovali na téma »Působení Ducha Svatého v církvi a společnosti«, řeckokatolický generální vikář Mons. Eugen Kočiš hovořil o Duchu Svatém ve vy-

Letnice v Římě

Z iniciativy Svatého otce se před Letnicemi konal v Římě Světový kongres církevních hnutí. 350 zástupců více než 50 církevně schválených hnutí a nových společenství spolu s biskupy prožilo vzájemné představení a sdílení vlastní zkušenosti. Byl to nepřetržitý proud svědectví o působení Ducha Svatého, který v naší době dělá úžasné činy skrze lidi, kteří se dávají Bohu plně k dispozici. Celá škála různých zaměření jednotlivých hnutí ukazuje, že jde o Boží odpověď na konkrétní problémy dnešní doby.

Mnohá díla jsou zaměřena na oživení a upevnění víry, život ve farnosti, nebo obnovu rodiny, službu lidem na okraji společnosti, vnášení jednoty do roztržitého světa, ale i na misijní poslání, jako například hnutí dětí a mládeže zaměřené na hlásání víry dětem a mládeži - děti jsou misionáři dětí.

Tato velká vlna duchovní aktivity nutně připomíná velká Boží díla minulosti, kdy vznikaly mnohé řeholní rodiny jako odpověď na požadavky doby. Ta dnešní však mají většinou jedno společné: jde především o díla laická. Zdá se, že Bůh chce sekularizovanému světu pomoci prostřednictvím laiků. Chce mluvit jeho

řečí. Bůh, který neváhal pro záchranu světa stát se člověkem, oslovuje sekularizovaný svět prostřednictvím lidí ze světa. Volá si lidi různých kultur a povah, ale u všech má stejnou podmínku: nehledat sebe, dát se k dispozici Bohu, stát se jeho nástrojem.

Sobotní bdění se Svatým otcem prožilo podle některých sdělovacích prostředků 250, podle jiných až 500 tisíc zástupců různých hnutí z více než 100 národů před bazilikou svatého Petra. Mnozí další byli spojeni rozhlasem a televizí.

V otevřené atmosféře modlitby a radosti vydali před Svatým otcem svá svědectví Chiara Lubich – zakladatelka hnutí Focolare, Kiko Arguelo – zakladatel Neokatechumenátu, Jean Vanier – zakladatel Archy a Mons. Luigi Giussani – zakladatel Comunione e liberazione.

Svatý otec sledoval toto pestré shromáždění sjednocené v modlitbě s velkou radostí a nazval je novými Letnicemi, znamením naděje pro třetí tisíciletí.

Mnohotvárná milost Ducha Svatého působí i dnes. Bude-li však přinášet plody i v našem prostředí, záleží na každém z nás.

Arcib. Jan Graubner, účastník setkání

chodní církvi, sestra Marie Šťastná o Duchu Svatém a Panně Marii a Mons. Josef Socha o Duchu Svatém v liturgii a Božím slově.

Hlavní diecézní pouť letošního svatodušního roku vyvrcholila pontifikální mší svatou. Hlavním celebrantem a kazatelem byl apoštolský nuncius Mons. Coppa, se kterým katechizovalo na 90 kněží. Mše sv. byla zakončena symbolickým rozesláním, kdy otec biskup Karel připomněl, že všichni věřící by měli být dělníky a dělnicemi Ducha Svatého, a tak se stávat »světlem světa a solí země«.

-hrk-

DOMINUM ET VIVIFICANTEM

48. V řeči na rozloučenou sdružil Ježíš tyto tři oblasti „usvědčování“ jako složky poslání Parakleita: Hřích, spravedlnost a soud. Označují prostor tajemství zbožnosti, která je v historii člověka opakem hříchu, tajemství nepravosti (189). Na jedné straně, jak to vyjadřuje svatý Augustin, je „sebeláska až k pohrdání Bohem“, na druhé straně „láska k Bohu až k pohrdání sebou“ (190). Církev neustále vysílá prosby a slouží tomu, aby historie svědomí a historie společnosti ve velké lidské rodině neklesaly k pólu hříchu a neodmítaly Boží příkázání „až k pohrdání Bohem“, ale spíše aby se pozvedly k lásce, v níž se zjevuje Duch, dárce života.

Ti, kdo se nechají Duchem svatým „usvědčit ze hříchu“, nechají se také přesvědčit, co

znamená „spravedlnost a soud“. Duch pravdy, který pomáhá lidem, lidským svědomím poznávat pravdu o hříchu, působí současně, aby poznali pravdu o spravedlnosti, jež vstoupila do dějin člověka s Ježíšem Kristem. Takto ti, kdo „usvědčení z hříchu“ se obrátí pod vlivem Přímlovce, jsou jistým způsobem vyvedeni z okruhu „soudu“, toho soudu, kterým je „vládce tohoto světa už odsouzen“ (191). Obrácení, v hloubce svého Božího i lidského tajemství, znamená přetržení každého pouta, kterým hřích člověka svazuje s celkovým tajemstvím špatnosti. Ti, kdo se obrátí, jsou proto Duchem svatým vyvedeni ze sféry „soudu“ a uvedeni do spravedlnosti, která je v Ježíši Kristu a která je v něm proto, že ji přijímá od Otce (192) jako odlesk svatosti

Nejsvětější Trojice. Toto je spravedlnost evangelia a vykoupění, spravedlnost horského kázání a kříže, která působí očištění svědomí prostřednictvím Beránkovy krve. Je to spravedlnost, kterou Otec zjednává Synovi a všem, kdo jsou s ním spojeni v pravdě a lásce.

V této spravedlnosti se Duch svatý, Duch Otce a Syna, který „usvědčuje svět z hříchu“, zjevuje a zpřítomňuje člověku jako Duch věčného života.

III. ČÁST DUCH, KTERÝ DÁVÁ ŽIVOT

1. NÁMĚT JUBILEA ROKU 2000: KRISTUS, POČATÝ Z DUCHA SVATÉHO

49. K Duchu svatému se obrací myšlenka a srdce církve

na konci 20. století a s výhledem na třetí tisíciletí od Kristova příchodu na svět, když pohlédneme na velké jubileum, kterým bude církev tuto událost oslavovat. Tento příchod se totiž posuzuje podle časového počítání jako událost náležející k dějinám člověka na zemi. Obecně přijímaná míra času vymezuje roky, staletí a tisíciletí, která uplynou před a po narození Krista. Ale je třeba mít na mysli, že tato událost znamená pro nás křesťany podle apoštola „plnost času“ (193), protože v něm „míra“ samého Boha úplně proniká do dějin člověka: transcen-

Dr. Vladimír Neuwirth zemřel

V opavské nemocnici zemřel v pátek 22. května teolog, publicista a překladatel dr. Vladimír Neuwirth.

Narodil se v Komárově u Opavy 12. 8. 1921. Po studiu na gymnáziu v Opavě a v Ostravě absolvoval Ústav moderních řečí v Praze, kde také vyučoval. Do r. 1950 studoval na CM bohoslovecké fakultě v Olomouci. V letech 1950–1960 pracoval manuálně v různých oborech. V roce 1961 byl zatčen za aktivity Společenství a odsouzen na 14 roků vězení. Propuštěn byl v r. 1968. Odjel do Vídně, kde ukončil studia jako doktor filozofie. Záhy přesídlil do Belgie, kde pracoval ve Výzkumném ústavu střední Evropy v Lovani. Později se usadil ve Frankfurtu, kde založil známé sdružení Opus bonum a o něco později Cyrilometodějskou knihovnu (Bibliotheca Cyrillo-Methodiana). V r. 1992 se vrátil do rodného Slezska a CM knihovna byla umístěna na faře v Opavě-Jaktaři. V Matici cyrilometodějské v Olomouci vydal sborník „Profesor Josef Vašica. Jeho život, vztahy k rodině a k rodnému kraji“.

Po mši sv. v zaplněné konkatedrále P. Marie v Opavě byl v sobotu 30. května pohřben do rodinného hrobu v Opavě-Komárově.

Exerciční dům Stojanov na Velehradě se podařilo z velké části opravit a už slouží k duchovním cvičením a formačním setkáním. Na další nutné opravy už Arcibiskupství olomoucké nemá prostředky, proto se obracíme také na Vás s prosbou o pomoc.

STOJANOV VOLÁ O POMOC

Oprava střechy žádá	3 900 000 Kč
Vyvolžkování komínů	383 000 Kč
Oprava vzduchotechniky v kuchyni	317 000 Kč

To jsou opravy, které jsou nutné bez odkladu. Výhledově je třeba myslet na výměnu oken a vnější fasádu. To si vyžádá asi 4 miliony. Každé odložení však přinese zvýšení ceny.

Konto:

Československá obch. banka Olomouc
č.ú. 8010-0209100133/0300
var. symb.: 91 020

Upřímně děkuji za každý dar, kterým pomůžete našemu společnému dílu.

Mons. Jan Graubner,
arcibiskup olomoucký

mm

TÝDENÍK SVĚTLO NALEZNETE
NA INTERNETU NA ADRESE

<http://web.telecom.cz/maticecm>

HLAVNÍ POUŽ V HLUBOKÝCH MAŠŮVKÁCH U ZNOJMA

4. A 5. ČERVENCE 98

SOBOTA 4. 7.:

- 15.00 hod. pěší pouť od kostela v Příměticích – vede Orel
- 16.00 hod. křížová cesta v kostele
- 16.30 hod. procesí od rybníka v Mašůvkách
- 17.00 hod. přivítání poutníků, mariánská pobožnost
- 18.00 hod. modlitba růžence, novokněžské požehnání
- 19.00 hod. poutní mše sv. před kostelem (P. Jan Hába) světelný průvod na Kalvárii (svíce vzít s sebou) adorace v L. jeskyni

NEDĚLE 5. 7.:

- 6.00, 7.30 hod. mše sv. v kostele
- 8.30 hod. růženec v Lurdské jeskyni
- 9.00 hod. mše sv. v Lurdské jeskyni
- 10.30 hod. hlavní mše sv. před kostelem
- 13.00 hod. křížová cesta na Kalvárii, svátostné požehnání v kostele, rozloučení s poutníky

Příležitost ke sv. zpovědi po oba dny. Zpívá se z poutnického kancionálu. Autobusová doprava ze Znojma (nádr. ČSD – lázně – Přímětice – Hl. Mašůvky a zpět), v sobotu od 15.00 do 22.30 hod., v neděli od 7.00 do 14.30 hod.

dentní přítomnost „věčného NYNÍ“ (Nunc aeternum). Ten, který je, který byl a který přijde; ten, který je alfa a omega, první a poslední, začátek a konec (194). Neboť „Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozrozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl věčný život“ (195). „Když přišla plnost času, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy. Tak se nám dostalo přijetí za syny“ (196). A k tomuto vtělení Syna-Slova došlo působením Ducha svatého.

Dva evangelisté, kterým vděčíme za vyprávění o narození a dětství Ježíše z Nazareta, se o této otázce vyslovují stejným způsobem. Podle Lukáše se při zvěstování o Ježíšově narození Maria táže: „Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám.“ A dostane tuto odpověď: „Duch svatý na tebe sestoupí, moc Nejvyššího tě zastíní. Pro-

to také dítě, které se narodí, bude nazýváno svaté, Syn Boží“ (197).

Matouš vypravuje přímo: „S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena s Josefem. Ale dříve než spolu začali bydlet, ukázalo se, že je v požehnaném stavu z Ducha svatého“ (198). Josefovi, zmatenému tímto stavem věcí, dostalo se ve snu tohoto vysvětlení: „Neboj se vzít k sobě svou manželku Marii. Vždyť co v ní bylo počato, je z Ducha svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš. On totiž spasí svůj lid od jeho hříchů“ (199).

Proto církev už od začátku vyznává tajemství vtělení, toto klíčové tajemství víry. Přitom se odvolává na Ducha svatého. Recituje apoštolské vyznání: „Jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny.“ Nejinak dosvědčuje vyznání ni-

cejsko-caříhradské: „Skrze Ducha svatého přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem.“

„Skrze Ducha svatého“ se stal člověkem ten, o kterém církev slovy téhož symbolu vyznává, že je Syn jedné podstaty s Otcem: „Bůh z Boha, Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha, zrozený, nestvořený.“ Stal se člověkem, když se vtělil v lůně Panny Marie. Hledme, co se stalo, když „přišla plnost času“!

50. Velké jubileum, které uzavře druhé tisíciletí a na které se církev už připravuje, má přímo kristologický profil. Jde totiž o oslavu narození Ježíše Krista. Současně má profil pneumatologický, protože tajemství vtělení se naplnilo „skrze Ducha svatého“. Bylo to „dílo“ Ducha, který je jedné podstaty s Otcem a Synem a je v absolutním tajemství trojjediného Boha Osoba – láska, nestvoře-

ný dar, věčný pramen každého daru pocházejícího od Boha v řádu stvoření, přímý princip a v jistém smyslu podnět sebedělování Boha v řádu milosti. Vrchol tohoto darování, tohoto božského sebedělování je tajemstvím vtělení.

Pokračování příště

Poznámky:

- 189 – Srv. Jan Pavel II., posynod. ap. exhort. „Reconciliatio et paenitentia“ (2. prosince 1984), 14-22: AAS 77 (1985), pp. 211-233
- 190 – Sv. Augustin, De civitate Dei, XIV, 28: CCL 48,451
- 191 – Srv. Jan 16,11
- 192 – Srv. Jan 16,15
- 193 – Srv. Ga. 4,4
- 194 – Zj 1,8; 22,13
- 195 – Jan 3,16
- 196 – Gal 4,4 an.
- 197 – Lk 1,34 an.
- 198 – Mt 1,18
- 199 – Mt 1,20 an.

Liturgická čtení

Neděle 14.6. – 11. neděle v mezidobí

1.čt.: 2 Sam 12,7–10.13
 Ž 32(31),1–2.5.7.11 Odp.: srov. 5c
 2.čt.: Gal 2,16.19–21
 Ev.: Lk 7,36–8,3

Pondělí 15.6. – Nez. pam. sv. Víta

1.čt.: 1 Král 21,1–16
 Ž 5,2–3.5–6.7 Odp.: 2b
 Ev.: Mt 5,38–42

Úterý 16.6. – ferie

1.čt.: 1 Král 21,17–29
 Ž 50,3–4.5–6a.11+16 Odp.: srov. 3a
 Ev.: Mt 5,43–48

Středa 17.6. – ferie

1.čt.: 2 Král 2,1.6–14
 Ž 30,20.21.24 Odp.: 25
 Ev.: Mt 6,1–6.16–18

Čtvrtek 18.6. – ferie

1.čt.: Sir 48,1–15
 Ž 96,1–2.3–4.5–6.7 Odp.: 12a
 Ev.: Mt 6,7–15

Pátek 19.6. – Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

1.čt.: Ez 34,11–16
 Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6 Odp.: 1
 2.čt.: Řím 5,5–11
 Ev.: Lk 15,3–7

Sobota 20.6. – Památka Nep. Srdce Panny Marie

1.čt.: 2 Kron 24,17–25
 Ž 88,4–5.29–30.31–32.33–34 Odp.: 29a
 Ev.: Mt 6,24–34

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 14.6.	PO 15.6.	ÚT 16.6.	ST 17.6.	ČT 18.6.	PÁ 19.6.	SO 20.6.
Antifona	1028	1044	1060	1075	1091	772	1653
Žalm	783	783	786	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	1029	1045	1061	1076	1091	772	1653
Antifony	1030	1046	1062	1076	1092	773	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	813	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	1079	1095	773	1654
Antifona k Zach. kantiku	700	1391	1065	1080	1095	774	1384
Prosby	1033	1049	1065	1080	1095	774	1655
Záv. modlitba	700	1391	1065	1080	1096	774	1384

Modlitba během dne:

Hymnus	1034	1050	1066	1081	1096	1264	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	775	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1265	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1100	775	1130
Záv. modlitba	700	1054	1069	1084	1100	774	1131

Nešpory: SO

Hymnus	1024	1039	1055	1071	1085	768	776	1132
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	769	776	1133
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	769	776	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	1089	771	778	1135
Ant. ke kant. P. M.	699	700	1391	1074	1090	771	779	701
Prosby	1028	1043	1059	1074	1090	771	779	1135
Záv. modlitba	700	700	1391	1075	1090	774	774	701
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1238	1242	1238

Připravujeme ...

Matice cyrilometodějská s. r. o. připravuje k vydání knihu LITANIE, kterou uspořádal Pavel Křivý. Kniha obsahuje 158 litaní uspořádaných tematicky, a to litanie k osobám Nejsvětější Trojice, litanie k obdobím a svátkům církevního roku (adventní, vánoční... na slavnost Božího Těla, k slavnosti Nejsv. Srdce Páně...), litanie pro různé příležitosti (k Božímu milosrdenství, o Boží Prozřetelnosti, za jednotu ve víře, za jednotu křesťanů, za zemřelé, za umírající, za nemocné), řadu litaní mariánských, litanie k svatým všeobecné církve (ke sv. Josefovi, sv. Jiřímu, sv. andělům strážným...), litanie ke svatým naší vlasti, litanie užívané v různých řeholích, řádech a kongregacích (ke sv. Kat. Sienské, otcí Dominikovi, otcí Františkovi, sv. Karlu Boromejskému, sv. Tomáši Akvinskému...).

Mezi modlitbami Božího lidu zaujímá zvláštní místo modlitba litaní. Tato modlitba, při níž se opakují krátká zvolání na jednotlivé modlitební úmysly, která pronáší ten, kdo se předmodlívá, je velmi starého původu.

Podobně jako modlitba svatého růžence je i modlitba litaní nezaslouženě přehlížena lidmi trpícími zátěží modernismu, kterým se zdá, že jsou to modlitby příliš mechanické a neodpovídající důstojnosti a svobodě člověka. Při špatně konané pobožnosti je možné upadnout do formalismu. Avšak je nutné, abychom se i litanie naučili zařazovat do svých živých modliteb, a to tak, že je podložíme rozjímáním. Tím se stanou naší opravdu vnitřní modlitbou a přivedou nás do blízkosti těch Božích přátel, kteří už zvítězili nad hříchem a špatností. Toto naše posvěcení je ostatně cílem všeho našeho duchovního života.

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1

Podle „Příručky odpustků“ vydané Svatým stolcem dne 29. srpna 1968, článek 20, je možno pro každou z litaní k Nejsvětějšímu jménu Ježíš, k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, k Nejdražší Krevi našeho Pána Ježíše Krista, k blahoslovené Panně Marii, ke sv. Josefu a ke všem svatým získat částečný odpustek. Věřící, který alespoň se zkroušeným srdcem vykoná skutek, se kterým je spojen částečný odpustek, získává navíc k odpuštění časného trestu, získanému samotným skutkem, stejné odpuštění trestu prostřednictvím přímlyvy Církve.

Schopnost získat pro sebe odpustek má pokřtěný člověk, který je ve stavu milosti, když koná předepsaný skutek a je subjektem udělení. K opravdovému získání odpustku musí mít schopný subjekt alespoň celkový úmysl jej získat a splnit předepsané podmínky v dané době a stanoveným způsobem. K získání odpustku stačí opakovat předepsané modlitby společně s někým jiným, a dokonce stačí je sledovat v mysli, když modlitbu recituje někdo jiný.

PhDr. P. Tomáš Bahounek OP

Jelikož kniha vyjde vzhledem ke svému velkému rozsahu jen v omezeném množství, chtějí bychom poprosit ty, kteří o ni mají vážný zájem, aby zaslali do 30. 6. 1998 písemnou závaznou objednávku. Kniha bude hotova asi koncem září 1998. Přednostně budou vyřízeny objednávky došlé do 30. 6. 1998.

Kniha bude mít 528 stran, formát A 5, v plátěné vazbě se zlatou ražbou, předpokládaná cena 220 Kč

Piaceno prevodem
706 035

Novinové výplatné

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

SVĚTLŮ – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: stula.maticecm@telecom.cz; http://web.telecom.cz/maticecm). Registrace: MČ CR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TYPENÍKŮ, Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 dne 23. 8. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.